

ÎNTREBĂRI SI RĂSPUNSURI DESPRE DUHUL SFÂNT - Partea a doua

După seara trecută, toți suntem plini de bucurie pentru cei care au primit Duhul Sfânt ca și noi.

Suntem bucuroși pentru că-l avem printre noi pe fratele Graham, care este unul dintre asociații noștri de aici de la tabernacol, păstorul bisericii „Sfințeniei” de sus din Utica. Aseară l-am văzut și pe fratele Jackson, iar cineva îmi spune că este și acum undeva în spate. Este cumva aici și fratele Ruddel? O, este și fratele Patt. Suntem cu adevărat bucuroși pentru că vă avem printre noi.

Dacă ar fi după mine, i-aș chema pe unii dintre frați, să ne vorbească și ei, pentru că eu sunt răgușit, iar soția mi-a spus că oamenii din spate nu m-au prea auzit. Acesta este motivul pentru care, înainte de a începe, aș vrea să vă întreb dacă se aude bine în spate. Este bine? Da, se pare că este foarte bine.

În seara aceasta aș vrea să mă refer puțin la marea conferință, iar după aceea voi trece prin câteva întrebări. Mâine dimineață vom avea un serviciu de vindecare, în care ne vom ruga pentru cei bolnavi.

Desigur, eu nu-i voi alege pe cei pentru care mă voi ruga și nu voi spune: „Te iau pe tine, pe tine și pe tine.” Ci vom împărți numere de rugăciune, după care îi vom chema pe platformă pe unii dintre ei. Așa este corect. Apoi, dacă vine Duhul Sfânt, El va merge prin audiență și va descoperi lucruri ascunse referitoare la unii care nu au numere de rugăciune. Dacă va fi cu voia Domnului, eu voi vorbi puțin chiar înainte de începerea

serviciului de vindecare.

Văd că soția mea râde. Dragă, nu mă poți auzi? O, mă auzi! Este foarte bine. Ea stă chiar în spate, iar dacă nu mă poate auzi, dă din cap, ceea ce vrea să însemne: „Nu te pot auzi de aici!”

Mâine seară vom avea un serviciu de evanghelizare cu serviciu de botez în apă. Dacă va fi cu voia Domnului, dimineață aș vrea să vorbesc despre tema: „S-a dat un semn,” iar pentru cei care vor fi aici miercuri seara, aș vrea să vorbesc despre subiectul: „Noi am văzut steaua Lui în Răsărit și am venit să I ne închinăm.” Aceasta se va întâmpla în ajunul Crăciunului.

Apoi, imediat după Crăciun este săptămâna sărbătorii Crăciunului. Atunci vom lua toate scrisorile pe care le-am primit și împreună cu fratele Mercier, le vom citi și ne vom ruga Domnului să ne călăuzească încotro este voia Lui.

Imediat cupă conferința lor, Oamenii de Afaceri Creștini vor avea un întreg șir de adunări. Vor începe din Florida, apoi vor merge la Kingston, apoi în Haiti, va urma Puerto Rico, în America de Sud, și în final Mexicul.

Totuși, se pare că pe mine Domnul mă conduce spre Norvegia. Cunoașteți cârtica intitulată „Un om trimis de Dumnezeu”? Este cea mai răspândită publicație din Norvegia.

Gândiți-vă numai la ceea ce a făcut Dumnezeu acolo. Eu am fost printre ei timp de trei seri, dar nu m-au lăsat să-mi pun mâinile peste bolnavi. Era adunată o mulțime atât de mare încât a fost nevoie de intervenția poliției călare, ca să mă ajute să ajung la locul de adunare. Nu am

putut să-mi pun mâinile peste bolnavi, dar i-am pus să se roage unii pentru alții.

Poate că în seara aceasta ne vom ocupa numai de aceste întrebări, deoarece avem câteva foarte bune și nu știu cât ne va mai ține Domnul la aceasta. Mâine dimineață între 8.00-8.30, Billy Paul, Leo sau Gene, vor fi aici ca să împartă numere de rugăciune.

În ce-i privește pe străini am prefera ca în rândul de rugăciune să vină doar cei care sunt din afara orașului.

Adevărul este că oamenii spun uneori: „Ei bine, era străin, așa că nu știm dacă ceea ce a spus este adevărat sau nu!” iar dacă luăm oameni din oraș, zic: „A știut pentru că a citit ce era scris pe numerele de rugăciune.” Bine, dar atunci cum este cu cei care sunt numiți din sală?

Deci nu uitați că mâine dimineață între 8.00-8.30 se vor împărți numere de rugăciune. Poate cineva se întreabă de ce este nevoie să se împartă numere de rugăciune? O facem numai ca să păstrăm ordinea. Gândiți-vă dacă atunci când vin sus, oamenii ar începe să strige: „Lăsați-o pe femeia aceea!” „Ba nu, să vină bărbatul acela!” „Ba femeia aceasta!” Vedeți, ar fi foarte greu așa. Adevărul este că eu am procedat și în felul acesta, iar dacă dimineață nu vor fi multe solicitări, am putea proceda tot așa, dar când sunt mulți nu merge. Dacă vor fi puțini, voi spune: „Câți oameni din alte părți au probleme? Aș vrea să se ridice în picioare.”

Frate Mercier, aș vrea să mă ajuți. O vei face? Eu admir curajul tău, frate Leo. Adevărul este că noi încercăm să facem totul cât se poate de corect.

Prin urmare, le voi cere doar celor care sunt din

afara oraşului și au probleme, să ridice mâna, după care ne vom opri asupra unei singure persoane până când va veni Duhul Sfânt și va lua în stăpânire întreaga audiență.

Evanghelia care a fost dată neamurilor este o Evanghelie a credinței, nu a faptelor. Și așa cum am spus și aseară, după căderea Duhului Sfânt peste credincioși în ziua cincizecimii, ucenicii și-au pus mâinile peste toți cei care au dorit să-L primească, fiindcă numai așa Îl primeau. Când Petru a mers la samariteni, a trebuit să-și pună mâinile peste ei ca să poată primi Duhul Sfânt și la fel a procedat Pavel în Fapte 19.5. Când au mers însă la neamuri, în casa lui Corneliu, Duhul Sfânt S-a coborât peste cei prezenți în timp ce vorbea Petru, fără a fi nevoie de punerea mâinilor.

Când a murit fiica lui Iair, acesta a venit la Isus și i-a zis: *„Vino de pune-Ți mâinile peste ea, și va învia.”* (Matei 9.18), dar sutașul roman i-a zis când a venit la El: *„Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu.*

De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zii o vorbă și robul meu va fi tămăduit.” (Luca 7.6-7). Aceasta este. Vedeți?

Când a venit acea femeie cananeancă la Domnul Isus, ca să-L roage să-i vindece fiica, El i-a zis:

„Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o dai la căței.” Dar ea i-a răspuns: *„Da, Doamne, dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”* (Matei 15.26-27).

Când a auzit aceste cuvinte, Domnul i-a zis: *„O, femeie, mare este credința ta; făcă-se cum voiești. Și fiica ei s-a tămăduit*

chiar în ceasul acela.” (v. 28).

Vedeți? Spuneți lucruri bune despre cineva, fiindcă acesta este singurul mod în care puteți scăpa de draci. El nu s-a rugat pentru fata acelei femei, ci a spus doar: *„Facă-ți-se cum voiești!”* și fata s-a vindecat pe loc.

Hattie Wright nu a spus nimic zilele trecute, ci a stat doar acolo și a gândit ceva ce a fost plăcut Duhului Sfânt, așa că El i-a vorbit și i-a zis: *„Hattie, cere orice dorești și-ți voi da. Cere ce vrei (vindecarea sorei ei oloage, zece mii de dolari care să-i permită să scape de sărăcie sau chiar tinerețe pentru trupul ei îmbătrânit), fiindcă orice vei spune, ți se va da chiar acum. Dacă vei cere ceva și nu vei primi, înseamnă că eu nu sunt profetul lui Dumnezeu.”* Cred că aceasta este ceva, nu-i așa?

Domnul Isus a spus: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare,” și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* (Marcu 11.23).

Voi ați auzit și știți ce s-a întâmplat , fiindcă aceea este slujba în care intrăm. Acum suntem sus, departe pe drum, așa că în curând va urma venirea Domnului Isus.

Noi trebuie să avem credința de răpire; trebuie să credem că este o Biserică ce poate fi schimbată într-un moment, într-o clipeală de ochi, sau vom rămâne aici. Să nu vă îngrijorați, fiindcă Biserica va fi acolo. Da, ea va fi acolo. Puterea îi va aduce la înviere pe frații adormiți, iar noi suntem în așteptarea acestui eveniment, fiindcă apoi va urma transformarea noastră și răpirea.

Să nu uitați deci, că împărțirea numerelor de rugăciune se va face dimineață între 8.00-8.30. după ce vom primi numerele, fiecare va merge la locul lui, iar când voi veni eu, băieții vor amesteca bilețelele și mi le vor da, iar eu le voi striga ca să poată veni în față cei care le au. Da, voi face întocmai cum mă va călăuzi Domnul, iar dacă-mi va spune: „Să nu chemi nici un număr!” voi face întocmai cum spune El.

Voi știți că nimic din ceea ce s-a spus pe această platformă nu a dat greș vreodată, ci totul a fost întocmai. Vă mai amintiți slujba cu semnul de pe mână? Ați văzut ce s-a întâmplat? Apoi a urmat descoperirea gândurilor inimii, iar acum El spune: „Vorbește Cuvântul și vezi ce se întâmplă!” Vedeți? Cu trei sau patru ani în urmă, eu am spus în biserica de aici că este pe cale să se întâmple ceva, iar acum totul se întâmplă sub ochii noștri.

Noi Îi suntem plini de bucurie și recunoscători Domnului pentru aceasta.

Aici am câteva întrebări foarte tari și aș vrea să intrăm în ele. Cineva s-a uitat în toate cărțile acestea pe care le am, iar când l-am văzut, i-am zis: „Unui om deștept îi este suficientă numai una dintre ele, dar cum eu nu sunt un om deștept, am nevoie să mă uit prin toate.”

Aceasta este „Diaglott,” aceasta este o Biblie, iar aceasta este concordanța. Noi Îl vom ruga pe Domnul să ne ajute și să ne îndrume cum să răspundem la aceste întrebări, conform vocii Sale divine și în lumina Cuvântului Său.

Haideți deci, să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Doamne, Îți suntem recunoscători din adâncul inimii pentru ceea ce ai făcut pentru noi în aceste ultime trei seri. Oh, a fost minunat să vedem adunarea predicatorilor din camera din spate și cum au dat mâna unii cu alții; să vedem credința reînnoită; să-i vedem pe oameni primind Duhul Sfânt după ce au văzut Cuvântul Tău viu care ne-a învățat pas cu pas cum să-L primim. Îți suntem atât de mulțumitori pentru aceasta, Doamne.

Tu faci lucrurile atât de simple, Doamne, pentru că și noi suntem un popor simplu, iar rugămintea noastră, Dumnezeuule, este să ne ajuți să rămânem întotdeauna simpli, fiindcă ai spus că cei ce se smeresc vor fi înălțați de Tine. Mai mult, ai zis că înțelepciunea lumii este o nebunie înaintea lui Dumnezeu, iar voia Ta a fost să-i salvezi pe cei ce erau pierduți, prin „nebulia predicării”.

Tată, eu am aici câteva întrebări puse de inimi sincere, care sunt preocupate să cunoască adevărul, iar eu știu că dacă greșesc răspunsul la una singură, acesta ar putea duce persoana respectivă pe o cale greșită; ar putea să-i dea o lumină și o direcție greșită, de aceea Doamne Dumnezeuule, Te rog să permiți ca Duhul Tău cel Sfânt să se miște printre noi și să ne descopere aceste lucruri, fiindcă este scris:

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” (Matei 7.7). Aceasta facem noi acum, Doamne: batem la ușa Ta de îndurare, stând în umbra dreptății Tale divine, fiindcă pledăm pentru sângele Hristosului lui Dumnezeu și pentru Duhul Sfânt.

Tată, în seara aceasta venim plini de sinceritate și respect, după trei zile în care am predicat despre Duhul Sfânt. Venim ca și cum aceasta ar fi ultima seară pe care o petrecem pe pământ, și credem că vei răspunde la toate întrebările noastre.

Dorința noastră este să ne dăruiești Viața veșnică și să ne descoperi lucrurile pe care dorim să le știm.

Dorim ca sufletele noastre să ajungă în odihnă, iar mințile noastre în pace, și să putem merge înainte cu credința în Dumnezeu și în binecuvântările pe care ni le-ai făgăduit.

Ascultă-ne,
pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Am toate întrebările care mi-au fost date, afară de una. Aseară au fost multe întrebări dar și multe cereri pentru rugăciune.

Fratele Martin mi-a pus o întrebare referitoare la Ioan 3.5: *„Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.”* Aceasta este întrebarea pe care n-o mai am în seara aceasta, pentru că am răspuns deja la ea.

Aș vrea să știu dacă este printre noi cineva care nu a fost aseară. Să vă văd mâinile. O, noi am fi dorit desigur să fiți cu toții aici, fiindcă am avut un timp minunat.

Dacă voi spune ceva cu care nu sunteți de acord, dacă voi răspunde la vreo întrebare, altfel decât gândiți, aș vrea să nu vă supărați pe mine, pentru că nu am intenția să vă jignesc sau să vă supăr. Pentru că sunt destul de mulți cei care au lipsit aseară, aș vrea să-mi permiteți să mă opresc puțin la ceea ce am vorbit aseară, și anume: la cinzecime și la primirea Duhului Sfânt.

Noi vom citi din Emphatic Diaglott și din traducerea greacă, și vom vedea câteva înțelesuri minunate. Aceasta este traducerea originală din care s-a făcut traducerea în engleză. Adevărul este că unele cuvinte englezești au o mulțime de sensuri. Luați de exemplu cuvântul „board”.

Voi spuneți: „Ei bine, a vrut să spună că l-am plictisit.” În engleză este „boring. Apoi: „Și-a plătit masa”, în engleză „board”. „Este o scândură,” în engleză se folosește tot „board.” Vedeți? Există cuvinte care au patru sau cinci sensuri, iar tu trebuie să știi cum să le folosești.

Cuvântul „see” înseamnă „a vedea,” și tot „see” înseamnă „a înțelege”, „mare”, „un volum de apă” sau „a te uita la.” Înțelegeți? Cuvântul despre care am vorbit aseară este din Fapte 2: *„limbi de foc s-au așezat peste ei..”*

Mi-ar plăcea să merg numai pentru un moment înapoi.
Sunteți de acord să facem aceasta înainte de a merge mai departe?

Deschideți Bibliile cu traducerea King James, ca să citim câteva versete. Aș vrea să fiți foarte atenți ca să nu greșiți, deoarece mulți dintre cei care au fost aseară aici, m-au sunat că nu au înțeles ce am vrut să spun. Printre ei a fost și sora Morgan, care cu 16-17 ani în urmă a fost trecută pe lista morților din Louisville, pentru că era grav bolnavă de cancer. Totuși, ea stă și în seara aceasta printre noi. Ea mi-a spus că nu a putut înțelege nimic, pentru că am vorbit prea aproape de microfon, așa că, pentru binele lor voi reveni puțin la această problemă.

Vom citi pentru aceasta din Fapte 2.1-6:

„În ziua cincizecimii, ei erau toți împreună în același loc, într-un gând.” (traducere din engleză).

Mie îmi place mai mult expresia: *„într-un gând,”* decât „de acord,” pentru că este posibil să fiți toți de acord într-o problemă și să nu gândiți la fel, dar aici toți gândeau la fel.

„Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. (Vedeți, nu erau îngenuncheați și nu se rugau, ci ședeau).

Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se („a împărți” înseamnă „a distribui”) printre ei și s-au așezat câte una (Vedeți? „una” – singular) pe fiecare din ei.

Și toți au fost umpluți de Duh Sfânt („și” este conjuncție) și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.”

Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.

Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui.”

Observați. Când a venit focul, acesta era de fapt niște limbi, ceea ce înseamnă „limbaj”, când au vorbit. Este o mare diferență între „limbi” și „limbaje”. În limba greacă, „limba” și „limbajul” sunt două lucruri diferite. Astfel, „limba” se referă la mădularul din trupul vostru, pe când „limbajul” este în legătură cu exprimarea. În textul nostru din Fapte s-a folosit exprimarea „limbi de foc”, „ca niște limbi de foc,” adică ceva ce seamăna cu o licărire de foc sau cu o dâră lungă de foc. Să nu uitați aceasta.

În seara aceasta vom avea o mică dramă, iar voi veți putea aprecia dacă ceea ce spun este adevărat sau nu. Să nu uitați însă că singura cale prin care o persoană poate primi vreodată ceva de la Dumnezeu,

este prin credință.

Eu trebuie să știu ce fac înainte ca să pot avea credință în ceea ce fac. De ce te-ai căsătorit cu soția ta? Pentru că ai avut încredere în ea. Ai încercat-o, ai urmărit-o, ai văzut de unde vine și cine este. Același lucru este valabil pentru Scriptură și pentru Dumnezeu. Acesta este scopul viziunilor, al acestor lucruri care se petrec, a arătării Stâlpului de Foc: ele au fost permise de Dumnezeu. Eu L-am încercat prin Cuvântul Lui și știu că este Adevărul, iar voi Îl urmați întocmai.

Dacă pe undeva este confuzie, înseamnă că ceva este greșit, iar Dumnezeu nu va lucra niciodată altfel decât conform propriilor Sale legi. Astfel, iarna nu va veni vara și vara nu va putea veni iarna. Frunzele nu vor cădea în timpul primăverii ca să apară din nou toamna. Așa ceva nu se poate.

Este ca și cum ați fi pe un câmp, în plină noapte, și ați spune: „Oh, mare electricitate, eu știu că ești pretutindeni pe acest câmp! Sunt pierdut și nu știu încotro să-mi îndrept pașii, de aceea, dă lumină ca să știu pe unde să pășesc, fiindcă știu că este suficientă electricitate ca să lumineze tot câmpul.” Așa este. Într-adevăr există suficientă electricitate ca să lumineze tot câmpul, dar ca s-o aveți este nevoie s-o controlați. Și în camera aceasta este suficientă electricitate ca să vă lumineze chiar și fără aceste becuri, dar nu se poate decât așa. Ați putea țipa cât vreți, căci tot n-o veți avea decât dacă veți proceda conform legilor electricității.

Același lucru este valabil și în cazul lui Dumnezeu. El este marele Creator al cerurilor și al pământului; este Același ieri, azi și în veci; este Același mare Dumnezeu, dar nu va lucra decât dacă urmați în totul legile și poruncile Lui. Și vă spun, prieteni, eu nu am văzut niciodată ca El să greșească undeva.

Fiți atenți! În Luca 24.49, Isus i-a însărcinat pe ucenicii Săi să aștepte coborârea puterii de sus. Aceasta se întâmpla **după** ce fuseseră salvați și sfințiți prin Cuvânt. Da, după ce fuseseră considerați neprihăniți prin credința în Isus Hristos și sfințiți conform Cuvântului din Ioan 17.17: „*Sfințește-i Tată, prin adevăr; Cuvântul Tău este adevărul.*”

Ei primiseră putere să vindece bolnavii, să scoată dracii, să învieze morții și să facă multe alte lucruri minunate și știm că s-au întors plini de bucurie, iar numele lor erau scrise în Cartea Vieții Mielului. Vă amintiți cum am trecut prin toate acestea. Totuși, ei nu erau convertiți, fiindcă Domnul Isus i-a spus lui Petru înainte de a fi vândut de Iuda: „*După ce te vei întoarce (converti) la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.*” (Luca 22.32).

Vedeți, voi credeți spre Viața veșnică, dar când vine Duhul Sfânt, El este Viața veșnică; sunteți sfințiți, dar nu sunteți născuți din nou până când Duhul Sfânt nu vine în voi. Acesta este adevărul.

Un bebeluș are viață în pântecul mamei lui, mușchii lui mici se contractă, deci este o viață, dar este o viață diferită de aceea pe care o primește când inspiră suflarea de viață în nările lui. Este cu totul altceva.

Dragul meu frate metodist, baptist, pelerin al sfințeniei, nazarinean sau ce mai ești, vreau să-ți spun că botezul Duhului Sfânt este total diferit de sfințenie. Sfințirea este curățirea, pregătirea pentru venirea vieții, dar când vine Duhul Sfânt, El este Viața. **Sfințirea este pregătirea, curățirea vasului, dar Duhul Sfânt este umplerea lui.**

„Sfințit” înseamnă „curățit și pus deoparte pentru slujbă,” dar Duhul Sfânt pune vasul în slujbă. Voi sunteți vasul pe care Dumnezeu l-a curățat ca să-l pună în slujbă.

Noi știm că Duhul Sfânt este Dumnezeu însuși în voi. Astfel:

- Dumnezeu a fost deasupra poporului Său, în Stâlpul de Foc;

- Dumnezeu a fost cu noi în Isus Hristos;

- iar acum, Dumnezeu este în noi prin Duhul Sfânt.

Dar aceasta nu înseamnă că sunt trei dumnezei, ci este un singur Dumnezeu care S-a arătat în trei descoperiri, lucrând în cele trei slujbe.

Dumnezeu a fost binevoitor și S-a arătat deasupra omului, pentru că din cauza păcatului din Eden, noi nu am mai putut avea părtășie cu El. Ce a urmat? El a trebuit să fie deasupra noastră. Sângele boilor și al țapilor nu Îi permitea să aibă din nou părtășie cu omul, dar prin legi și porunci care simbolizau venirea adevăratei Jertfe, oamenii au putut să Îi aducă închinare din nou.

Apoi, Dumnezeu a coborât și a locuit într-un trup sfințit, născut dintr-o fecioară care a fost umbrită de El însuși. Ce a făcut Dumnezeu prin aceasta? Și-a plasat propriul Cort printre corturile noastre. Da, Dumnezeu a locuit într-un cort omenesc numit Isus Hristos, iar prin Acesta L-am avut pe „Dumnezeu cu noi.”

Astăzi, Dumnezeu este în noi. Voi știți că Isus a spus în Ioan 14.20 că *„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.”* Vedeți? Dumnezeu în noi. Care era scopul Lui? Să-Și împlinească planul.

Da, Dumnezeu avea un plan: El voia să lucreze între oameni, așa că mai întâi a venit în Stâlpul de Foc, care era un Foc tainic ce atârna deasupra copiilor lui Israel.

Apoi, același Stâlp de Foc S-a manifestat într-un trup, în Isus Hristos care a spus clar în Ioan 8.58: „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, **sunt Eu.**” Da, El era acel Foc, de aceea a putut spune: „Eu vin de la Dumnezeu și merg înapoi la Dumnezeu.”

(Ioan 13.3). După moartea, îngroparea și învierea Sa, Pavel L-a întâlnit pe drumul Damascului, ca același Stâlp de Foc, și a fost orbit de lumina Lui. Acesta este adevărul.

Astăzi, El este același Stâlp de Foc, același Dumnezeu care face aceleași semne și aceleași lucrări. De ce? Pentru că El lucrează în mijlocul poporului Său. El este cu noi, și nu numai atât, ci „El este în noi”, pentru că așa a făgăduit: „Și iată că Eu voi fi cu voi și în voi, în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28.20).

Acum priviți. În Luca 24.49, Isus le-a poruncit ucenicilor Săi să meargă la Ierusalim și să aștepte până când vor fi „îmbrăcați cu putere de sus.” Cuvântul „a aștepta” din Fapte 4, înseamnă „a sta liniștiți”, nu „a se ruga sau a stăruia.” Ei nu erau încă pregătiți să predice, deoarece cunoșteau doar învierea Lui prin faptul că L-au văzut viu, dar aveau nevoie de puterea Duhului Sfânt care să legitimizeze vestirea lor. Astfel, El le-a poruncit să nu predice și să nu facă nimic până nu vor primi puterea de sus.

Eu cred că Dumnezeu nu trimite niciodată un bărbat în lucrarea Sa, fără ca mai întâi să-L îmbrace cu putere, și aceasta pentru că El face întotdeauna tot ceea ce a făcut la început.

Deci, dacă Dumnezeu nu i-a lăsat pe ucenicii Săi să predice până nu au trecut mai întâi prin experiența cincizecimii, înseamnă că nici un om, oricât de mult ar dori el sau organizația lui să facă aceasta, nu are dreptul să urce la amvon până când nu este umplut cu Duhul Sfânt. Acesta este adevărul, pentru că dacă o face, el îi conduce pe oameni prin concepția intelectuală a unei organizații și nu prin Duhul Sfânt. Numai un om călăuzit de Duhul Sfânt poate da hrana porumbelului, așa cum am văzut când am vorbit despre mesajul „Mielul și porumbelul.”

Acum priviți! El le-a spus ucenicilor Săi: „*Să nu vă depărtați de Ierusalim, ci să așteptați acolo făgăduința Tatălui...*” (Fapte 1.4). Ce au făcut ei? Deși erau 120 de oameni – bărbați și femei -, s-au dus în camera de sus și au așteptat.

Se apropia ziua cincizecimii, fiindcă de la Paști, de la jertfirea mielului pascal până la Rusalii, adică aducerea celor dintâi roade, erau cincizeci de zile (Levitic 23).

Eu am fost în multe țări din Orient. Acolo se întâmplă foarte rar ca o casă să aibă scările în interior. De obicei, casa scărilor este în exterior, în afară. Tot așa, în afara Templului era o scară ce ducea la o cămăruță de sus, un fel de magazie. Și Biblia spune că cei care s-au adunat acolo, stăteau cu ușile închise de teama iudeilor care, dacă i-ar fi prins, i-ar fi ucis pentru că se închinau Domnului Isus, care fusese condamnat la moarte din porunca lui Caiafa, marele lor preot și a lui Pilat din Pont, guvernatorul roman. În felul acesta, ei sperau că vor scăpa de creștini.

În camerele acelea de sus nu sunt ferestre, de aceea aveau candelile mici cu grăsime, care erau puse din loc în loc pentru a lumina.

Dacă mergeți vreodată în California, treceți pe la bufetul lui Clifton, fiindcă acolo, în pivniță, veți găsi ceva asemănător cu

felul în care era luminată camera de sus. Ați fost vreodată acolo? Văd oameni care încuviințează din cap. Aceasta înseamnă că știți ce vreau să spun. În ordine. Dacă veți merge acolo, veți intra într-o cameră asemănătoare cu o cameră orientală. Așa este. Acolo veți găsi o candelă mică, plină cu ulei de măsline și cu un filtru de lână în ea.

Deci ei s-au urcat pe scara aceea exterioară și au ajuns în camera de sus, unde s-au încuiat pentru că se temeau de iudei. Isus nu le-a cerut să meargă în camera de sus, ci le-a poruncit doar „*să aștepte în Ierusalim.*” Dacă ar fi fost ascunși într-o altă casă, poate ar fi fost găsiți de iudei, dar în pod, nu i-a căutat nimeni. Totuși, ei s-au baricadat de frica iudeilor și au așteptat în liniște, timp de zece zile, împlinirea făgăduinței.

Acum noi suntem în fapte. Ascultați cu atenție! Aveți tabloul? Deci, ei s-au dus pe ascuns și au urcat pe acea scară laterală în camera de sus. În acest timp, jos în Templu, evreii țineau sărbătoarea cincizecimii. O, acolo era în desfășurare un timp măreț! Când a venit ziua cincizecimii, ei erau cu toții o inimă, un gând și o simțire, crezând că Dumnezeu urma să trimită ceea ce le făgăduise.

Fie ca fiecare persoană de aici să aibă același gând în seara aceasta, fiindcă atunci vom putea vedea cu toții ce se va întâmpla. Da, acel eveniment trebuie să se repete, fiindcă noi avem o făgăduință la fel ca cea dată lor. Înțelegeți?

Ce făceau ei? Urmau instrucțiunile, poruncile date de Dumnezeu: „*Așteptați acolo făgăduința Tatălui.*”

Deci, ei se temeau de iudei, dar iată că deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic. Nu era un vâjâit de vânt, ci era un sunet ca vâjâitul unui vânt. Cu alte cuvinte, acesta era un

vând supranatural (oh!), ceva ce se putea simți. Vântul acela era în interiorul lor. Acolo era un sunet ca vâjâitul unui vânt. (Fratele Branham face ca și cum ar vâjâi vântul). L-ați simțit vreodată? Oh, vai!

Fiți atenți!

„...și a umplut toată casa unde ședeau ei.” Auziți?
„Întreaga casă,” peste tot. Fiecare crăpătură, colț și fisură părea umplută de acel sunet.

Să mergem mai departe: „Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic **și** a umplut toată casa unde ședeau ei.” (v. 2).

Voi trebuie să fiți foarte atenți la conjuncția „și”, pentru că altfel puteți spune ceva ce n-a spus El. Vă amintiți că aseară am dat un exemplu în legătură cu „și”.

Astfel, am spus că am mers la alimentara ca să cumpăr pâine **și** puțină carne. Pâinea este un lucru, iar carnea este altceva. Tot așa, sunetul era un lucru care i-a izbit **și** limbile de foc împărțite peste fiecare în parte, erau altceva.

A văzut cineva filmul „Cele zece porunci” de Cecil deMille? Ați observat scena în care au fost scrise poruncile? Eu nu știu cum a reușit el să facă acele trucaje, dar în acel film am văzut două sau trei lucruri care mi-au plăcut cu adevărat.

Primul lucru care mi-a plăcut a fost lumina aceea

de smarald care arăta exact cum este ea în realitate. Înțelegeți? Apoi mi-a plăcut scena în care au fost scrise poruncile, iar când a terminat, ați observat cum a zburat într-o parte și-n alta acel Stâlp e Foc, răspândind peste tot limbi de foc? Așa cred că s-a întâmplat și la cincizecime:

„Niște limbi ca de foc au fost văzute...” Deci au putut să le vadă. Și Biblia nu spune: Au intrat în ei,” ci: *„S-a împărțiat printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în limbi.”*

Deci ei au văzut niște licăriri sau limbi, cum le numește Biblia, niște limbi de foc, adică acele licăriri aveau forma unei limbi.

Urechea este ureche și degetul este deget. Dacă vezi o ureche, nu spui că ai auzit o ureche, ci spui că ai văzut o ureche, înțelegeți? Tot așa, acel foc arăta ca o limbă, deci nu înseamnă că se vorbea o limbă, ci semăna cu o limbă naturală.

Priviți cum este scris în greacă versetul acesta:

„Deodată a venit din cer un vâjâit ca vâjâitul unui vânt puternic...” și versetul 9: *„Niște limbi ca de foc au fost văzute...”* (aceasta nu înseamnă că ei au primit o limbă, nici că vorbeau cu o limbă împărțită peste toți). Acele limbi nici nu erau încă peste ei, ci se roteau prin cameră asemenea unui foc, deoarece citim că *„Niște limbi... au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.”* (Nu a intrat în ei, ci s-a așezat peste ei. - v. 3).

În traducerea engleză King James este scris că *„limbi despicate au venit peste ei și s-au odihnit peste ei* (sau s-au așezat peste

ei). Vedeți? Originalul spune: „*câte una s-a odihnit peste ei,*” iar noi credem aceasta, nu-i așa? Da, o limbă de foc s-a odihnit peste fiecare din ei. Înțelegeți? Acesta este al doilea lucru care s-a întâmplat acolo, primul fiind vâjâitul ca al unui vânt.

Deci mai întâi a venit vâjâitul, iar după aceea limbile de foc.

Aceasta s-a întâmplat în cămăruța de sus, unde ei aveau acele candelice mici cu ulei, ca să aibă lumină.

Poate cineva spune: „O, acelea erau limbile flăcărilor de la candelicele care erau peste tot în încăperea!” Priviți numai! *„niște limbi ca de foc au fost văzute împrăștiindu-se printre ei, peste tot în cameră, și câte una dintre ele s-a așezat pe fiecare dintre ei.”*

Ce a urmat? Al treilea lucru: *„Ei toți s-au umplut de Duh Sfânt...”* (v. 4).

Oamenii ar vrea să schimbe ceea ce scrie acolo și zic: „Ei aveau limbi de foc și bolboroseau încet, după care au mers afară și au început să vorbească în limbi străine.”

Nu, Biblia nu spune așa ceva, prietene! Oricine vorbește într-o limbă străină, necunoscută, la primirea Duhului Sfânt, o face contrar învățaturii Bibliei. Am să vă dovedesc imediat că eu cred în vorbirea în limbi necunoscute, dar nu la primirea Duhului Sfânt. Adevărul este că vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfânt și nu dovada că ați primit Duhul Sfânt.

Acum priviți. Aceste limbi erau în cameră și s-au așezat peste fiecare din ei. După aceea, au fost umpluți cu Duhul Sfânt **și** au vorbit în diferite limbaje, dar nu cu acele limbi ca de foc care au fost văzute. Ați înțeles? „*Ei au început să vorbească în alte limbi (limbaje), după cum le da Duhul să vorbească.*” (v. 4), ceea ce a făcut să se audă gălăgie peste tot.

Acum vom privi încă odată ce s-a întâmplat în camera de sus. Conform Bibliei, ei stăteau acolo și așteptau, și deodată s-a auzit acel sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și au văzut acele limbi ca de foc care s-au așezat peste ei. Câți credeți că acel vânt supranatural era Duhul Sfânt? Apoi ei au văzut cele 120 de limbi de foc care au început să coboare și să se așeze peste ei. Ce erau acele limbi de foc? Stâlpul de Foc, adică Dumnezeu însuși care Se împărțea printre poporul Să, venind în oameni.

Isus a avut Duhul fără măsură, dar noi Îl primim cu măsură. Înțelegeți ce vreau să spun? Noi suntem copii înfiați, înțelegeți? Deci Viața Lui, Viața veșnică venea înăuntru. Ce s-a întâmplat atunci? Toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt.

Acum vreau să vă întreb ceva. Când s-a răspândit zvonul printre ceilalți oameni? Când s-a auzit sunetul acela, fiindcă ei au ieșit de acolo ca niște oameni beți de Duhul. De altfel, unii chiar au spus despre ei că „*sunt plini de must*” (v. 13), pentru că nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Fiecare dintre cei 120 încercau să spună: „A venit Duhul Sfânt. Făgăduința lui Dumnezeu este peste mine. Am fost umplut cu Duhul Sfânt.”

Oamenii care spuneau aceste cuvinte erau galileeni, în timp ce cei cu care vorbeau erau arabi, egipteni, libieni, etc., și totuși,

toți îi auzeau vorbind în propria lor limbă:

„Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc, nu sunt galileeni?”

Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?” (v. 7-8). Deci, ei vorbeau în galileană, iar cei prezenți înțelegeau în propria lor limbă. Dacă nu era așa, aș vrea să-mi răspundeți la o întrebare: Cum a fost posibil ca Petru să vorbească în galileană și toți ceilalți să înțeleagă ce spune? Biblia spune că trei mii de suflete au venit la Hristos și că Petru le-a vorbit într-o singură limbă. Desigur! Acesta era Dumnezeu care făcea o minune în mijlocul lor.

Când Petru a ținut acea cuvântare, acolo erau oameni din toată lumea, dar deși el vorbea în galileană, fiecare om l-a înțeles în limba lui, dovada fiind că peste trei mii s-au pocăit și au fost botezați în Numele lui Isus Hristos. Cum vine aceasta?

Vedeți, prieteni, eu nu mă aștept ca fratele meu pentecostal sau dintr-o altă denominațiune să accepte aceasta, dar aș vrea ca voi să luați Biblia, s-o cercetați și să-mi arătați unde scrie că ei au primit Duhul Sfânt și au vorbit într-o limbă necunoscută. Nu veți găsi așa ceva, iar dacă atunci au vorbit într-o limbă cunoscută, așa trebuie să se întâmple întotdeauna.

Dacă privim în Biblie, vedem că atunci când samaritenii au primit Duhul Sfânt (noi am văzut aceasta aseară), nu se spune nimic despre vorbirea în limbi. Dar când Petru s-a dus în casa lui Corneliu, unde erau oameni de trei naționalități, ei au vorbit în limbi. Și când au vorbit în limbi, Petru a spus că neamurile au primit Duhul Sfânt în același fel ca ei. Prin aceasta, au știut că neamurile au primit har de la Dumnezeu: fiindcă au primit Duhul Sfânt la fel ca iudeii. Am aici o întrebare pe care o voi citi

peste câteva minute, dar mai întâi am vrut să pun o temelie ca să mă înțelegeți.

Acum ascultați-mă, iubiți frați pentecostali. Eu n-aș învăța pentru nimic în lume ceva care să producă neînțelegeri, dar unde vom ajunge dacă nu luăm Adevărul?

Noi trebuie să ne lăsăm conduși de Cuvânt, fiindcă dorim să primim har pentru răpire. Deci, trebuie să iasă la suprafață Adevărul.

Ce se va întâmpla cu un om care este surd și mut?

Poate primi el Duhul Sfânt? Ce s-ar întâmpla dacă nu are limbă, dar dorește din inimă să fie salvat? Vedeți? Biblia vorbește despre un botez al Duhului Sfânt, iar vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor și toate celelalte daruri, le primiți după ce veniți în Trup, pentru că ele sunt daruri ale Trupului lui Hristos.

Fiți atenți! Poate vă așteptați ca Biserica catolică, cea care este prima biserică organizată din lume, să fie cea adevărată, dar nu este așa. Voi știți desigur că cuvântul „catolic” înseamnă „universal”, fiindcă această religie este răspândită pretutindeni. De fapt, Roma păgână a fost înlocuită cu Roma papală, în fruntea ei fiind pus un papă pe care l-au numit „urmașul lui Petru,” pentru că, spuneau ei, „Isus i-a dat acestui apostol cheile Împărăției.” Astfel, papa numit de ei era considerat infailibil, și așa este considerat și astăzi.

Toți cei care nu au fost de acord cu această dogmă catolică, au fost numiți eretici și condamnați la moarte prin ardere pe rug, etc. Noi știm cu toții aceste lucruri din scrierile lui Josefus și din „Cartea martirilor” de Fox sau din „Cele două Babiloane” scrisă de Hislop. Au urmat cei peste o mie de ani de Ev Mediu sau epoca întunecoasă, când Biblia a fost luată de la oameni, aceștia fiind obligați să asculte doar dogmele catolice.

Apoi a venit Martin Luther și a început reforma. El a pășit în față și a spus că împărțășania pe care catolicii o numeau „Trupul literar al lui Hristos”, este doar un simbol și nimic mai mult. Luther a refuzat să numească acea pâine trupul lui Hristos și a protestat împotriva acestei învățături, dovedind, de asemenea, că „*cel neprihănit va trăi prin credință.*” Cred că nu vă așteptați ca biserica catolică să fie de acord cu Luther, când așa zisul lor „cap infailibil” le spune că învățătura lui este greșită.

După Martin Luther, care a predicat neprihănirea, a urmat John Wesley, care a predicat sfințirea. El a învățat că după ce un om este considerat neprihănit. Trebuie să fie sfințit; este necesar ca rădăcina răului să fie scoasă din el prin sângele lui Isus Hristos. Bineînțeles că nu trebuie să vă așteptați ca luteranii să predice sfințirea, pentru că nu o vor face.

După ce Wesley a predicat sfințirea și s-au format mai multe mișcări: metodiștii, nazarinii, bapțiștii, etc., au urmat penticostalii, care au spus: „Păi, noi avem botezul cu Duhul Sfânt, iar dovada că-L avem este vorbirea în limbi.” Desigur, nu vă veți aștepta ca metodiștii, bapțiștii sau nazarinii să accepte acest lucru, fiindcă n-o vor face. Nu, ei nu o pot accepta, ci spun că această învățatură vine de la diavolul.

De ce aceasta? Pentru că în timp ce penticostalii s-au ridicat și au mers mai departe, ei au început să decadă. Dar ce au făcut apoi și penticostalii? S-au organizat și nu au vrut să primească mai mult, de aceea Duhul a mers afară din mijlocul lor. Ei s-au oprit și și-au pus propriile învățături și dogme, de la care nu au vrut să se mai abată.

Acum, poate vă așteptați ca penticostalii să se bucure și să spună: „Eu cred aceasta!” atunci când Duhul Sfânt vine înăuntru și

descoperă adevărul despre orice lucru, dovedindu-L prin prezența Sa și prin Cuvânt, dar nu este așa.

Dacă primiți acest lucru trebuie să stați singuri, la fel ca Luther, Wesley și toți ceilalți bărbați ai lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care și eu sunt privit ca o rățușcă urâtă. Aceasta este ceea ce mă face diferit.

Eu nu pot să fiu ca fratele meu iubit Oral Roberts, ca Tommy Osborn sau ca Tommy Hicks, pentru că bisericile nu sunt de acord cu mine, ci zic: „El nu crede că vorbirea în limbi este dovada botezului cu Duhul Sfânt. Crede în siguranța veșnică, este baptist, așa că ar fi bine să vă depărtați de el!” Vedeți?

Dar veniți în față și înfrunțați-mă! Metodistii îi pot înfrunța pe luterani și pentecostalii îi înfrunță pe metodiști, dar eu îi pot înfrunța pe pentecostali, pentru că noi umblăm în Lumină. El este Lumina noastră. Vedeți? Noi mergem în sus, pe Calea Împăratului, și cu cât mergem mai departe cu atât primim mai mult har, mai multă putere, mai mult supranatural. Acesta este ceasul în care Duhul Sfânt a coborât în forma unei Lumini, așa cum a fost la început: un Stâlp de Foc, și S-a manifestat făcând întocmai aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci când a fost pe pământ. Isus a spus: *„Cum veți putea să-i deosebiți pe cei buni de cei răi? După roadele lor îi veți cunoaște.”* Astfel, *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”* pentru că *„Acele semne îi vor însoți pe cei ce vor crede...”* (Matei 7.20, Ioan 14.12 și Marcu 16.17).

Frații mei pentecostali, eu sunt unul dintre voi: am Duhul Sfânt și am vorbit în limbi, dar vreau să știți că nu am vorbit în limbi când am primit Duhul Sfânt. Da, am botezul cu Duhul Sfânt, am vorbit în limbi, am prorocit, am darul cunoștinței, pe cel al înțelepciunii, al tălmăcirii și toate celelalte, pentru că sunt un copil al lui Dumnezeu. Puterea, Focul lui Dumnezeu este în sufletul meu, iar acea limbă de foc care s-a

așezat peste apostoli, a venit în interiorul meu și a ars tot ce a fost în opoziție cu Dumnezeu, așa încât acum sunt condus de Duhul Lui. Mai mult, El îmi poate spune: „Du-te acolo!” și mă duc. „Du-te dincolo!” și eu o fac. „Vorbește aici!” și vorbesc. „Fă aceasta sau cealaltă!” și eu mă supun Lui în totul. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, Acela este Dumnezeu în voi făcându-Și voia. Nu contează ce este, El este Cel care-Și face voia cu voi.

Acum ascultați, fiindcă înainte de a începe să răspundem la întrebări, vă voi citi ceva dintr-o traducere a Vaticanului, vol.7, 190-1203:

„Este greu să-ți dai seama dacă acela a fost glasul oamenilor acelora vorbind într-o limbă străină, sau dacă a fost de fapt vâjâitul vântului supranatural care a agitat mulțimea.”

Vedeți? Ei nu au putut înțelege ce s-a întâmplat.

Acum fiți atenți pentru că vă voi ilustra ceva.

Aici este un grup de săraci zdrențoși din Galilea, iar aici sunt cei din stradă, care nu au mai văzut niciodată așa ceva: sărmanii aceia ieșeau din camera de sus cu mâinile ridicate și clătinându-se ca niște oameni beți.

Unul dintre cei prezenți, un grec care cunoștea limba galileeană, s-a îndreptat spre cei ce coborau și l-a întrebat pe unul dintre ei:

„Ce s-a întâmplat cu tine, băiete?”

„Am fost umplut cu Duhul Sfânt. Puterea lui Dumnezeu a căzut peste noi în camera aceea de sus. Oh, mi s-a întâmplat ceva minunat! Slavă lui Dumnezeu.”

Un altul, deși era galilean, vorbea cu un arab, iar acesta îl înțelegea în limba lui.

Biblia nu spune ce anume i-a adunat pe oameni și jurul ucenicilor: sunetul acela ca vâjâitul unui vânt sau vorbirea aceea ciudată? Un lucru este însă cât se poate de clar: că ei spuneau:

*„Cum dar **îi auzim** vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut?”* (Fapte 2.8).

Ei nu spuneau că se vorbea într-o limbă străină, ci că **auzeau** vorbindu-se în limba fiecareia dintre ei.

Apoi, Petru s-a urcat pe ceva și a explicat mulțimii ce se petrece. El a spus:

„Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele (în ce limbă vorbea el?):

Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.

Ci aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel:

„În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci; tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri.” (Fapte 2.14-17).

Petru a mai spus: *„...Pe Omul acesta... voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege...dar David zice despre El:*

„...chiar și trupul mi se va odihni în nădejde;

căci nu-Mi vei lăsa sufletul în locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea,” deoarece: *„Dumnezeu l-a înviat, dezlegându-i legăturile morții, pentru că era cu neputință să fie ținut de ea.”*

Și: *„Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos, pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.”* (v. 23,27,24,36).

*„După ce **au auzit** ei aceste cuvinte...”* Cine?

Toți cei prezenți acolo, orice om, au întrebat: *„Fraților, ce să facem?”*

iar Petru le-a dat formula, singura valabilă pentru totdeauna. Vedeți? De fiecare dată Dumnezeu i-a dus pe oameni tot mai aproape de El. De unde știu aceasta? Păi, când Luther a primit neprihănirea prin credință, el a numit aceasta Duhul Sfânt și așa era, pentru că Dumnezeu le-a dat puțin din El. Apoi a venit Wesley cu sfințirea. Atunci ei au spus: *„Băiete, Îl ai când strigi!”* Dar cu toate că au strigat, mulți dintre ei nu L-au avut. Înțelegeți? Au urmat pentecostalii cu vorbirea în limbi necunoscute. Ei au spus: *„Dacă vorbești în limbi, Îl ai!”* dar cu toate acestea, mulți nu L-au avut deși au vorbit în limbi.

Nu există astfel de „semne” după care să știi cine
Îl are și cine nu, pentru că Isus a spus că singura cale prin care se poate
cunoaște un pom, sunt roadele pe care le aduce, adică roada Duhului Sfânt.

Astfel, dacă vedeți un om umplut cu puterea Duhului
Sfânt, înseamnă că vedeți un om nou, o viață schimbată total.

Apoi, Biblia spune că cei ce cred sunt urmați de
aceste semne:

*„În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în
limbi noi;*

*vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de
moarte, nu-i va vătăma; și vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor
însănătoșa.” (Marcu 16.17-18).*

O, Doamne! Acestea sunt semnele care-i urmează pe
cei care cred. Dar cum ajungeți la ele? Intrând în Trupul lui Hristos. Și cum
ajungeți în Trupul Lui? Nu vorbind în limbi, ci prin botezul cu Duhul Sfânt,
așa cum citim în 1 Corinteni 12.13:

*„...noi toți am fost botezați de un singur Duh, ca
să alcătuim un singur trup.”*

Domnul să vă binecuvânteze.

Dacă cineva nu este de acord cu ceea ce am spus, aș
vrea să-și amintească faptul că eu am vorbit în dragoste.

Și acum prima întrebare din seara aceasta:

18. Frate Branham, mă gândesc că televizorul este un blestem pentru lume. Tu ce crezi despre aceasta?

Ei bine, oricine ar fi cel care a scris această întrebare, sunt de acord cu el. Televizorul ar fi putut să fie o binecuvântare pentru lume, dar ei l-au făcut un blestem; și dacă televizorul este un blestem, înseamnă că și ziarul este un blestem și radioul este un blestem și de multe ori chiar și telefonul este un blestem. Aseară, un frate spunea că abia mai găsești câteva emisiuni bune la televizor. Adevărul este că un predicator sărac nu-și poate permite să plătească un program la televiziune. Aceasta l-a determinat pe acel frate să spună: „Ștergeți-vă praful de pe radiouri și aduceți-le înapoi din colțul în care le-ați pus, ca să ascultați la ele programele religioase.”

Totuși, dragă prietene, oricine ai fi, eu sunt de acord cu tine. Pentru rasa umană, televiziunea a devenit cel mai puternic mijloc de contaminare cu lucruri murdare. Ei folosesc toți banii care ar trebui să meargă la guvern pentru impozite, la reclamele pentru țigări, băutură și alte lucruri de felul acesta, iar dacă un predicator sau un cetățean simplu nu-și achită impozitele, sunt târâți prin tribunale. Eu sunt de acord cu tine. Televiziunea este un lucru îngrozitor, iar eu îți mulțumesc, soră sau frate, pentru întrebarea pusă.

Aici am o întrebare bună:

19. În Biblie sunt locuri, cum este de exemplu cel din 1 Samuel 18.10, unde scrie că „un duh rău de la Dumnezeu” a venit să facă rele. Eu nu pot înțelege expresia „un duh rău de la Dumnezeu,” de aceea te rog s-o explici.

Cred că cu ajutorul Domnului voi putea face aceasta. De la început vreau să vă fie clar că aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este un duh rău, ci fiecare duh din Univers îi este supus Lui, deoarece Domnul este Cel care face ca totul să lucreze conform voii Lui.

În întrebarea ta, tu te referi la duhul rău care a ieșit ca să-l chinuiască pe Saul. El era într-o stare foarte rea, în primul rând pentru că în fața lui Dumnezeu era un om căzut. Înseamnă că dacă veți da înapoi, Dumnezeu va îngădui ca un duh rău să vină peste voi ca să vă chinuiască.

Aș vrea să vă citesc ceva, pentru că am un alt gând în legătură cu problema aceasta.

Vedeți? Fiecare duh trebuie să se supună lui Dumnezeu. Vă amintiți când Ahab și Iosafat au pornit împreună la război? Cei doi împărați s-au aliat ca să-l poată birui pe vrăjmaș, dar prin faptul că era un om neprihănit, Iosafat i-a zis lui Ahab:

„Să-L întrebăm pe Domnul dacă este bine să mergem să luptăm sau nu.” Și Ahab s-a dus și a adus patru sute de proroci care trăiau la curtea sa, fiind bine hrăniți și îngrășați de el, așa că erau într-o formă foarte bună. Ei au venit și au prorocit într-un glas:

*„Sue-te și Domnul îl va da (pe vrăjmaș)
în mâinile împăratului.” (1 Împărați 22.6).*

Unul dintre ei și-a făcut chiar și o pereche de coarne
din fier și a început să alerge în jur și să strige:

*„Cu coarnele acestea vei bate pe sirieni până îi
vei nimici.” (v. 11).*

Dar știți ceva, există ceva prin care se poate
vedea dacă un om este trimis de Dumnezeu sau nu: dacă prorocia lui nu este în
concordanță
cu Scriptura, înseamnă că ceva este greșit, iar credinciosul adevărat va vedea
întotdeauna aceasta. Astfel, Iosafat a zis: *„Nu mai este aici nici un alt
proroc al Domnului, ca să-L putem întreba?” (v. 7).*

„Oh, dar toți aceștia sunt proroci!” a răspuns
Ahab.

Totuși, Iosafat a insistat: *„Nu mai este
niciunul?”*

De ce încă unul când tu ai patru sute de proroci
care vorbesc la fel? Pentru că Iosafat era un om neprihănit și știa că ceva nu
suna tocmai bine. Vedeți?

Atunci Ahab a răspuns: *„Mai este un om prin care
am putea să-L întrebăm pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic
bun, nu prorocește decât de rău; este Mica fiul lui Imla.”*

Sigur. Ahab avea putere să-i închidă oricând biserica și să-l alunge oricând din țară. Vedeți? „Îl urăsc!”

„De ce îl urăști?”

„Pentru că întotdeauna prorocește numai împotriva mea.”

Eu cred că Iosafat a înțeles chiar în clipa aceea că ceva nu este în ordine.

Apoi Ahab a spus: „Duceți-vă și aduceți-l aici pe Mica!”

Astfel, ei au trimis un mesager la Mica și i-au spus:

„Fii atent! Acolo jos s-au adunat patru sute de doctori în teologie, cei mai buni din țară, așa că tu, un sărman omuleț neînvățat, ar fi bine să nu te ridici ca să vorbești împotriva lor!” Și Mica a răspuns:

„Nu voi spune nimic până când Dumnezeu nu îmi va pune cuvintele Sale în gură. Atunci voi spune exact ce a zis El.” O, mie îmi place aceasta! Cu alte cuvinte, Mica a spus:

„Nu contează ce spun ceilalți proroci, eu voi spune doar ceea ce a spus Domnul!”

„Ei bine,” au răspuns ei, „ar fi bine să vorbești ca ceilalți, pentru că altfel vei fi aruncat afară!”

Astfel, Mica s-a dus la Ahab, iar când l-a văzut, acesta l-a întrebat: „Să mă duc la luptă sau nu?”

„Lăsați-mă până mâine,” i-a răspuns Mica. „Îl voi întreba pe Domnul și apoi îți voi spune răspunsul Lui.” Îmi place aceasta. Și în noaptea aceea, Domnul i s-a arătat, iar în ziua următoare, Mica s-a înfățișat înaintea celor doi împărați și a zis:

„Poți să te duci la luptă, dar eu am văzut Israelul risipit pe munți, ca o turmă fără păstor.”

O, vai! Când a auzit aceasta, Ahab s-a dezumflat, a rămas fără vânt în pânze și a zis: „Nu v-am spus? Am știut eu, fiindcă acesta este singurul lui fel de a vorbi: numai împotriva mea!”

De ce vorbea Mica astfel? Pentru că stătea pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cum? Cu puțin înaintea lui, Dumnezeu avusese un alt profet, pe Ilie, care îi spusese lui Ahab următoarele, din partea Domnului:

„Așa vorbește Domnul: „Nu ești tu un ucigaș și un hoț?... Chiar în locul unde au lins câinii sângele nevinovatului Nabot, vor linge câinii și sângele tău.” (1 Împărați 21.29). Apoi, Ilie a mers la cer, dar Mica știa că el avusese Cuvântul Domnului, așa că a rămas pe acel Cuvânt. Îmi place aceasta.

Fraților, să
stați întotdeauna cu Cuvântul!

Dacă Biblia spune că Isus Hristos este Același

ieri, azi și în veci, înseamnă că puterea Lui este aceeași. Duhul Sfânt este pentru oricine vrea să vină și să stea cu Cuvântul. Da, domnilor! Nu contează ce spune restul lumii sau al prorocilor. Nu contează cât de bine au fost hrăniți sau câte școli au urmat. Toate acestea nu au nici o valoare.

Când a auzit vestirea lui Mica, marele Zedechia, cel care ținea acele coarne de fier înaintea împăratului, a venit, l-a lovit peste gură, deoarece îl considera un biet holly-roller, și i-a zis:

„Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?” (v. 24).

Dar Mica i-a răspuns: *„Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie ca să te ascunzi.” (v. 25).*

Acum auziți ce a văzut Mica:

„Am văzut (spunea el) pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie și, toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui.”

Care era situația? Profetul Domnului spusese deja ce se va întâmpla cu Ahab. Și acela nu fusese cuvântul lui Ilie, ci fusese Cuvântul Domnului prin Ilie, fiindcă el spusese: *„Așa vorbește Domnul...”*

Și Mica a continuat: *„Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?” Și au răspuns unul într-un fel, altul într-altul.*

*Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea
Domnului, și a zis: „Eu îl voi amăgi.”*

*„Cum?” i-a zis Domnul. „Voi ieși,” a răspuns,
„și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” Auziți? Eu
sunt un duh de minciună, așa că mă voi duce jos și voi intra în toți
predicatorii aceia. Ei nu au Duhul Sfânt, ci sunt doar niște băieți lustruiți,
iar eu îi voi amăgi astfel încât să prooroască numai minciuni.”*

*Și Domnul a zis: „Îl vei amăgi și-ți vei atinge
ținta; ieși și fă așa!” (v. 19-22).*

Astfel, acel duh s-a dus, a intrat în acei profeți
falși, în acei predicatori lustruiți în școli și i-a făcut să prooroască o
minciună. El era un duh de minciună care lucra în felul acela ca să ducă la
împlinire voia lui Dumnezeu. Înțelegeți?

Haideți să mai deschidem încă într-un loc din
Biblie, ca să puteți înțelege mai bine. Să mergem în 1 Corinteni 5.1 și veți
vedea că Dumnezeu este Cel care îngăduie uneori anumite lucruri spre binele
celor iubiți de El.

*„Din toate părțile se spune că între voi este
curvie; și încă o curvie de acelea care nici chiar la păgâni nu se pomenesc;
până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său. (Ce credeți de
așa ceva în biserică?).*

*Și voi v-ați fălit! Și nu v-ați mâhnit mai
degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fie dat afară din
mijlocul vostru.*

Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă.

În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus,

Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.” (v. 1-5).

Vedeți, Dumnezeu îi spune sfintei Biserici, care este trupul Său, că un astfel de om, întinat și murdar, trebuie dat pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii. Vedeți? El îngăduie asemenea lucruri. Dacă cineva se abate de la calea Lui, Dumnezeu îngăduie un bici, dă drumul la un duh rău peste el, ca să-l chinuiască și astfel să-l aducă înapoi pentru a fi salvat.

Aceasta este problema cu bisericile de astăzi. Dacă un om vine în trupul lui Hristos, el devine un mădular al aceluia trup, dar dacă începe să facă răul, voi, tabernacolul Branham, să vă adunați împreună și să încercați să-l ridicați, deoarece cât timp stă sus este sub sânge. Dar dacă refuză să vă asculte și continuă să facă iarăși și iarăși aceleași lucruri, adunați-vă împreună și dați-l pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii, astfel ca sufletul lui să fie salvat în ziua Domnului. Priviți apoi cum va veni biciul peste el și cum îl va apuca diavolul. Da, omul acela va fi prins și chinuit de un duh rău.

Dacă vom citi în 2 Corinteni 2, vom vedea că omul care a fost pedepsit s-a îndreptat și a venit înapoi în mijlocul bisericii, deoarece s-a curățit înaintea Domnului.

Priviți-l apoi pe Iov, un om desăvârșit, drept și sfânt. Totuși, Dumnezeu a îngăduit ca un duh rău să vină peste el și să-l chinuiască, măcar că nu făcuse nimic rău. Vedeți?

Astfel, vedem că Dumnezeu se folosește adesea de duhuri rele ca să-și ducă la împlinire voia și planul Său.

Acum am o întrebare mai înțepătoare. Cred că este scrisă de aceeași persoană care a scris și întrebarea precedentă, fiindcă pare a fi același scris:

20. Dacă o persoană trebuie să aibă Duhul Sfânt pentru a merge în răpire, care este situația cu copiii care au murit înainte de a ajunge la vârsta când pot deosebi binele și răul? Când vor învia?

Frate sau soră care ai pus această întrebare, eu nu am nici un text biblic care să vorbească despre problema aceasta, dar pot să-ți spun cum văd eu lucrurile și cred că răspunsul îi va întări pe toți cei care cred în harul lui Dumnezeu.

Deci, persoana care a pus întrebarea vrea să știe ce se va întâmpla cu copiii care au murit înainte de a putea deosebi binele și răul, și la care înviere se vor ridica.

Noi știm că cei aleși, adică oamenii umpluți cu Duhul Sfânt, se vor ridica la prima înviere, în timp ce toți ceilalți oameni se vor ridica abia după Împărăția de o mie de ani, pentru a se înfățișa înaintea

Tronului alb, pentru judecată. Vedeți? Aceasta este ordinea arătată de Biblie. Dar această persoană vrea să știe care este situația cu bebelușii. Cu alte cuvinte, ei au avut Duhul Sfânt încă înainte de naștere? L-au primit apoi? Eu nu pot spune nimic despre aceasta, pentru că nu știu.

Fiți atenți! Noi știm că bebelușii care mor sunt salvați indiferent de starea în care sunt părinții lor. Eu nu sunt de acord cu cei care susțin că dacă un bebeluș se naște într-o familie păcătoasă, și moare, va merge în iad și nu va fi nimic de el, din pricina părinților lui.

Ioan Botezătorul a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1.29). Prin urmare, dacă acel bebeluș este o ființă umană și va trebui să vină la judecata lui Dumnezeu, iar Isus Hristos a murit tocmai ca să ia păcatele lumii, înseamnă că tot păcatul a fost înlăturat, a fost șters. Deci, păcatele voastre au fost iertate, și la fel ale mele. Dar singura cale prin care ne sunt iertate păcatele este să acceptăm iertarea Lui. În ce-l privește pe un bebeluș, el nu poate accepta iertarea pentru că nu știe ce este aceea; el nu a făcut absolut nimic rău, așa că este absolut liber să meargă în cer.

Voi întrebați: „Vor merge ei în răpire?” Vreau să știți că ceea ce voi spune în continuare este părerea mea, fiindcă nu pot dovedi cu Biblia. Fiți însă atenți!

Dacă Dumnezeu a știut încă înainte de întemeierea lumii fiecare ființă umană care se va naște pe pământ (Credeți aceasta?), dacă a cunoscut fiecare țânțar, fiecare purice, fiecare muscă, etc., înseamnă că a știut absolut totul despre fiecare în parte.

Priviți! Să-l luăm de exemplu pe Moise. El a fost un profet încă de când s-a născut, și la fel Ieremia, deoarece Dumnezeu i-a spus în Ieremia 1.5:

*„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele
mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu
te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.”*

Ioan Botezătorul a fost văzut de prorocul Isaia cu
712 ani înainte de a se naște, când a zis:

*„Un glas strigă în pustie: Pregătiți calea
Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru.”
(Isaia 40.3).*

După cum vedeți, Dumnezeu știa totul despre acești
bărbați, încă înainte ca ei să se nască, așa că a putut spune dinainte tot ce
vor face. La fel este și cu acești bebeluși. El a știut mai dinainte că ei vor
muri, iar prin cunoștința Sa mai dinainte știa tot ce ar fi făcut dacă trăiau.
Vedeți, nimic nu se poate întâmpla fără știrea Lui.

Eu nu pot spune că așa spune Scriptura, fiindcă
acesta este numai un gând al meu referitor la această problemă.

21. Explică, te rog, expresia: „...totuși (femeia) va fi mântuită prin nașterea de fii.”

Femeia nu este mântuită prin faptul că naște un
copil. Să deschidem totuși puțin la 1 Timotei 2.15, ca să vedem ce spune Biblia
despre problema aceasta. Știu că biserica catolică învață că femeia este mântuită
prin nașterea unui copil, dar eu nu cred aceasta.

Să citim deci din 1 Timotei 2, începând de la versetul 8:

„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială (luh!); nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe (Fraților, cred că pot să vă ajut aici, fiindcă nu se cade ca un creștin să apară în fiecare zi sau la două zilecu ceva nou pe el);

ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.

Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea.

Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.

Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva.

Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.

Totuși, ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc (Vedeți? Nu dacă stăruiește. Aceasta arată clar că Pavel vorbește despre femeile credincioase, care sunt salvate deja), cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.” (v. 8-15).

Deci nu faptul că femeia naște un copil o mântuiește, ci faptul că își face datoria și îl crește în teama de Dumnezeu. Ea

nu trebuie să crească pisici sau câini, nici să alerge toată noaptea încioace și încolo, ci să fie așa cum îi cere Dumnezeu. Cu părere de rău trebuie să spun că foarte multe femei sunt chiar așa cum nu ar trebui să fie. Da, ele nu vor să aibă un bebeluș, nu vor să fie legate de un copil, fiindcă vor libertate. Dar dacă naște copii și continuă în credință, în sfințenie, în cumpătare și în dragoste, vor fi salvate.

Vedeți? Aici este pus însă un **dacă**. Astfel, voi sunteți salvate **dacă** sunteți născute din nou; sunteți vindecate **dacă** credeți; puteți primi Duhul Sfânt **dacă** Îl acceptați, **dacă** sunteți gata să faceți tot ce vă cere El. Tot astfel, ea va fi mântuită **dacă** continuă să fie credincioasă și nu pentru că este o femeie, o mamă.

Deci, acesta este adevărul, frate sau soră care mi-ai trimis întrebarea.

Acum am o întrebare înțepătoare, care cred că este urmarea sau efectul adunării pe care am avut-o.

22. Frate Branham, este biblic ca o persoană care vorbește în limbi să aducă și tălmăcirea mesajului adus în acea limbă?

Dacă este așa, te rog să explici 1 Corinteni 14.19 și 14.27.

În ordine. Să mergem la textele date ca să vedem despre ce este vorba, deoarece întotdeauna dorim să spunem numai ceea ce spune Biblia.

Persoana care a pus întrebarea vrea să știe dacă este biblic ca bărbatul care vorbește într-o limbă străină să aducă și tălmăcirea.

Să vedem deci ce scrie în 1 Corinteni 14.19:

„Dar în biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă.”

Următorul text este versetul 27:

„Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând, și unul să tălmăcească.”

Acum mă voi referi la ceea ce vrea să știe fratele sau sora care a pus întrebarea: Este corect ca persoana care vorbește în limbi să aducă și tălmăcirea acelei limbi sau nu?

Prietene, dacă vei citi versetul 13 din același capitol, vei primi răspunsul dorit:

„De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.”

Prin urmare, el poate aduce tălmăcirea propriului mesaj în limbi. Dacă veți citi versetul 13 veți vedea că este corect, iar dacă veți citi întregul capitol veți înțelege și mai bine.

Fiindcă știu că ceea ce spun se înregistrează, vreau să știți că eu cred în vorbirea în limbi la fel de mult cât cred în vindecarea divină, în botezul Duhului Sfânt, în a doua venire a lui Hristos sau în puterea Împărăției care va veni. Da, eu cred în ea, dar cred că această vorbire în limbi își are locul ei, așa cum își are locul venirea lui Hristos, vindecarea divină și toate celelalte lucruri.

În continuare vă voi spune exact ceea ce gândesc, iar dacă voi răni cumva pe cineva, aș vrea să știți de la început că nu vreau să fac aceasta, așa cum nu vreau nici să creez confuzie.

Deci fiți atenți! Problema vorbirii în limbi în mijlocul pentecostalilor, constă în faptul că ei nu o respectă și o lasă să meargă la întâmplare, în loc să rămână în totul în Cuvânt.

Acum ascultați cum ar trebui să funcționeze biserica. Dacă aș păstori biserica pentecostală, aș fi de acord cu fiecare dar din mijlocul ei. Astfel, mai întâi le-aș spune oamenilor că trebuie să fie botezați cu Duhul Sfânt și că este necesar ca în cadrul bisericii să lucreze fiecare dar din 1 Corinteni 12.

Să nu credeți cumva că vreau să spun ceva contrar, fiindcă nu aceasta îmi este intenția, ci încerc să vă aduc în față ceea ce spune Scriptura, pentru că am studiat aceste lucruri de peste douăzeci de ani. Eu predic de aproape treizeci de ani și am cercetat toată Scriptura, urmărind fiecare învățătură apărută în lume. Am făcut aceasta pentru binele meu și al vostru, deoarece știu că într-o zi va trebui să plec de aici, așa cum veți pleca și voi, dar dacă plec ca un profet fals, înseamnă că îmi pierd atât sufletul meu, cât și pe ale voastre. Astfel, pentru mine cel mai important lucru este Viața. Ea este mai importantă decât pâinea zilnică, este mai importantă decât popularitatea sau decât orice altceva. Înțelegeți? Acesta este motivul pentru care întotdeauna doresc să fiu cât se poate de sincer.

Fiți atenți! De multe ori se întâmplă să mergi într-o biserică și în timp ce predici Cuvântul, vezi că se ridică cineva și începe să vorbească în limbi. Persoana aceea scumpă poate fi umplută cu Duhul Sfânt și Cel care vorbește prin ea este Duhul Sfânt, dar necazul este că acel om nu este învățat cum trebuie rânduiala bisericii. Spun aceasta pentru că dacă cel aflat pe platformă predică Cuvântul sub inspirația Duhului, atunci cel care posedă darul prorociei și stă în bancă, trebuie să știe că duhul prorocului este supus prorocului. Vedeți?

Deci nu este de mirare că Pavel a cerut ca toate lucrurile să se facă în rânduială, pentru a evita astfel confuzia și neorânduiala.

Dacă de exemplu, eu am făcut chemarea la altar, iar cineva se ridică și începe să vorbească în limbi, aceasta mă încurcă pentru că trebuie să mă opresc cu chemarea la altar. Înțelegeți?

Și mai este ceva: De multe ori, oamenii se ridică și vorbesc în limbi, în timp ce ceilalți stau jos și mestecă gumă sau se uită în jur. Dacă vorbește Dumnezeu, stați liniștiți și ascultați. Dacă persoana respectivă este călăuzită de adevăratul Duh Sfânt, stați și ascultați în liniște și respectuoși, fiindcă tălmăcirea ar putea veni foarte bine prin tine. Vedeți? Stați liniștiți și așteptați să vină tălmăcirea. Dacă nu este nimeni care să aducă tălmăcirea, ar fi bine ca cel care vorbește în limbi să tacă în trup, adică în biserică, pentru că Biblia spune că atunci când cineva vorbește în limbi și nu tălmăcește, vorbește cu Dumnezeu și se zidește pe sine, dar nu zidește sufletește biserica. Astfel, dacă sună, de exemplu, o trâmbiță, voi trebuie să înțelegeți mesajul ei, pentru că altfel sună degeaba. Dacă sunetul ei este neînțeles, nu puteți ști cum să vă pregătiți pentru luptă.

Deci, dacă cineva vorbește doar într-o limbă străină, fără s-o și tălmăcească, cine va ști ce trebuie să facă? Dar dacă

spune: „Deșteptarea!” înseamnă că trebuie să vă sculați. Dacă sună stingerea, înseamnă că trebuie să vă culcați. Înțelegeți? Dacă mesajul ei spune: „Atacați!” înseamnă că trebuie să porniți la atac. Deci mesajul ei trebuie să fie înțeles, fiindcă altfel totul este degeaba.

Tot așa, dacă în biserică este numai vorbire în limbi fără tălmăcire, nu este de nici un folos.

Versetul la care te referi tu, dragă prietene, spune: *„Dar în biserică voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă.”* Este corect, dar privește ce spune tot Pavel puțin mai sus:

„Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere.” (v. 3). Vedeți? Ea trebuie să zidească.

Dacă Dumnezeu m-ar chema să păstoresc biserica, știți cum aș proceda? Aș încerca să găsesc fiecare persoană care are un dar. Apoi, i-aș pune pe oamenii aceia să se întâlnească cu o oră înainte de începerea serviciului, singuri într-o cameră, ca să stea sub călăuzirea Duhului. Să știți că unul va avea o vorbire în limbi și în timp ce toți stau liniștiți, va veni și tălmăcirea.

Apoi, Biblia spune că înainte ca mesajul să fie citit în fața bisericii, este nevoie ca el să fie judecat de doi sau trei martori, de cineva care posedă deosebirea Duhului, pentru că de multe ori se pot strecura înăuntru și duhuri rele. Voi știți că Pavel a vorbit despre aceasta. Spuneți-mi o adunare în care să nu fie prezent și răul pe lângă puterea lui Dumnezeu! spuneți-mi unde sunt adunați fiii lui Dumnezeu, fără să fie prezent și Satan în mijlocul lor? Așa că, nu vă încredeți când auziți

aceasta! Vedeți? Satana este peste tot.

Deci, cineva vorbește în limbi și aduce tălmăcirea, iar doi sau trei, care au duhul deosebirii, stau și judecă ceea ce aud. Cel care aduce mesajul nu poate să citeze versete din Biblie, pentru că Dumnezeu nu folosește repetiții zadarnice și El a spus că nu face aceasta. Deci, mesajul adus trebuie să fie un mesaj către biserică.

În trezirea de acum, noi am avut deja două mesaje de felul acesta și ele au fost perfecte. Astfel, un bărbat s-a ridicat, a vorbit în limbi și a dat tălmăcirea, adevărind mesajul care tocmai fusese adus. Celălalt, s-a ridicat aseară, fără să știe ce s-a spus mai înainte, și a adus prin inspirație același mesaj, iar la sfârșit a adăugat: „Ferice de cel ce vine în Numele Domnului!” În clipa aceea am simțit că sunt cuprins de ceva, iar el a adăugat: „Cu alte cuvinte, ferice de cel ce crede că acesta este Domnul venit!”

Vedeți? Mesajul acela era pentru zidire. Apoi, în timp ce stăteam acolo și încercam să le spun oamenilor că trebuie să primească Duhul Sfânt, diavolul a venit jos și le-a zis: „Stați liniștiți și nu-l ascultați!”

Sora mea mi-a zis: „Bill, am fost atât de fericită în timp ce vorbeai, încât am simțit că aș putea că mă ridic și să sar prin zid!”

„Ridică-te și sari!” am răspuns eu.

„Dar,” a continuat ea, „când ai mers să-i chemi pe oameni să primească Duhul Sfânt, m-am simțit de parcă eram un nimic vechi.”

„Cel care ți-a adus starea aceea este Satana. El este cel care provoacă așa ceva. Ar fi trebuit să nu-l iei în seamă și să te ridici.”

Noi suntem preoții lui Dumnezeu și Îi aducem ca jertfă roada buzelor noastre, dând slavă Numelui Său. Înțelegeți?

Două sau trei seri la rând, eu am încercat să pun lucrurile în ordine, apoi Duhul Sfânt a venit și a zis: „Ferice de cel ce vine în Numele Domnului!” Și înainte să pot spune ceva, El a continuat: „Ferice de cel ce crede că Domnul a venit în aceasta!”

Vedeți? Eu am spus adesea că Duhul Sfânt este Dumnezeu însuși în voi. Apoi, el a coborât printre oameni întărind profeția.

Acum, este o mare diferență între darul prorociei și un profet. Astfel, prorocia merge de la unul la altul, în timp ce profetul este născut profet. Profeții Îl au pe „Așa vorbește Domnul” și nu pot fi judecați de nimeni. Asemenea profeți au fost Isaia, Ieremia, etc. În ce privește însă darul prorociei, voi trebuie să fiți atenți la el fiindcă Satana se poate strecura ușor în lucrare. Acesta este motivul pentru care fiecare prorocie trebuie cercetată și judecată.

Aș vrea să fiți foarte atenți, mai ales cei care sunteți slujitori. Să zicem că pregătim o trezire sau că este vorba doar de o adunare obișnuită. Adevărul este că biserica ar trebui să fie tot timpul în flăcări. Să zicem că printre noi sunt cinci sau șase oameni cu daruri. Poate că doi sau trei vorbesc în limbi, doi sau trei pot tălmăci limbile, iar unul sau doi au darul înțelepciunii. În ordine. Ei se adună împreună, fiindcă nu uitați: aceste daruri nu vă sunt date ca să vă jucați cu ele, ci ca să lucrați cu ele. De aceea, datoria voastră este să lucrați cu ele în biserică. Cel mai bine ar fi să vă adunați împreună înainte de începerea slujbei principale, fiindcă după

aceea vor veni printre noi și cei necredincioși.

Astfel, toți cei care aveți daruri veți merge într-o cameră separată și veți sta acolo, pentru că sunteți împreună lucrători pentru Evanghelie. Veți spune: „Doamne, este ceva ce vrei să știm în seara aceasta? Vorbește-ne, o, Tată ceresc!” după care veți cânta și vă veți ruga. Urmarea va fi că cineva va vorbi în limbi, pentru că Duhul Sfânt va coborî în mijlocul vostru. Apoi, unul se va ridica și va spune: „Așa vorbește Domnul...” Ce este aceasta? Ascultați!

„...duceți-vă și spuneți-i fratelui Jones să se mute din locul unde locuiește, fiindcă mâine după-amiază ținutul respectiv va fi lovit de un ciclon care va lua și casa lui. Să-și ia bunurile și să plece!”

Desigur, prorocia sună bine, dar este nevoie ca doi sau trei oameni care au duhul deosebirii să se ridice și să judece cele auzite. Astfel, primul spune: „A fost de la Domnul.” Apoi se ridică următorul și spune: „A fost de la Domnul.” După ce judecătorii și-au dat verdictul, cele spuse vor fi scrise pe o foaie de hârtie, după care îngenunchează și se roagă din nou, mulțumind Domnului pentru mesajul dat.

După un timp se va ridica un alt proroc și va spune: „Așa vorbește Domnul: deseară va veni de la New York o femeie care va sta în adunare pe targă. Este pe moarte din cauza cancerului și are în jurul capului o eșarfă verde. Ceea ce i-a cauzat boala este că Domnul este împotriva ei din cauză că la vârsta de 17 ani a furat niște bani din Biserica Lui. Spuneți-i fratelui Branham să-i spună acest lucru. Așa vorbește Domnul: Dacă-și recunoaște vina și se îndreaptă, va fi vindecată.”

Așteptați puțin. Cele spuse sună bine, dar judecătorii își vor da acordul cu privire la cele spuse? „Da, prorocia vine de la Domnul,” spune unul, după care se ridică și celălalt și spune: „Vine de la

Domnul!” Atunci puteți scrie pe hârtie: „Așa vorbește Domnul: În seara aceasta va veni în adunare o femeie...” și așa mai departe. După ce totul este scris jos, cei care au deosebirea duhurilor se semnează și mesajele pot fi date mai departe.

După o vreme se aude gălăgia provocată de mulțimea care se adună, așa că iau mesajele date și le duc la amvon, apoi merg la locurile lor și se așează liniștiți, studiind cuvântul sau rugându-se. Eu sunt undeva într-o altă cameră studiind și rugându-mă și ies numai când se termină serviciul de cântări. Biserica este în rânduială deplină. Oamenii vin, se așează în liniște, meditează sau se roagă. Asta-i tot ce trebuie să faceți., fiindcă nu veniți la adunare ca să vorbiți unul cu altul, ci ca să vorbiți cu Dumnezeu. Ca să vorbiți unul cu altul vă întâlniți afară. Înțelegeți? În biserică avem părtășie cu Dumnezeu, de aceea trebuie să stăm liniștiți, în tăcere și respectuoși, deoarece Duhul se mișcă peste tot. Înainte de începerea serviciului de cântări, pianistul să meargă la pian și să cânte încet și foarte lin:

„Jos la cruce unde a murit Salvatorul meu,

jos acolo, pentru curățire de păcat,

am plâns...”

sau ceva de felul acesta. O cântare dulce și foarte lină, fiindcă aceasta va aduce prezența Duhului Sfânt în adunare. În ordine.

Oamenii stau acolo, iar unii dintre ei încep să plângă și vin la altar, încă înainte de începerea serviciului, ca să se pocăiască, fiindcă Duhul Sfânt este deja prezent. Vedeți? Biserica este în dureri.

Creștinii au și ei partea lor: stau liniștiți și se roagă. Nu stau acolo mestecând gumă și zicând: „Liddie, aș vrea să-mi dai și mie puțin rujul tău...” sau altceva de felul acesta. O, Doamne! Și mai numiți locul acela „Casa Domnului”. Păi așa ceva este o urâciune!

Cineva care stă alături spune: „Știi, zilele trecute când am fost în locul cutare, am văzut pe Cutare și pe Cutare...” Asemenea lucruri sunt în ordine afară, dar aici este Casa Domnului.

Intrați, rugați-vă și ocupați-vă poziția. Fraților, eu nu vorbesc despre alte biserici, pentru că nu știu ce faceți voi acolo, ci mă refer la tabernacolul acesta.

După ce este pregătită atmosfera sfântă, pășește în față păstorul, care vine împlătit de roua slujbei sale. El nu trebuie să răspundă la una și la alta, ci vine plin, de sub puterea Duhului Sfânt care a fost peste el. El pășește în adunare, în locul unde sunt adunate împreună o mulțime de limbi de foc, așa că este aproape un Stâlp care se mișcă încoace și încolo. Păstorul pășește în față și mai întâi de toate ia mesajele pentru biserică și le citește cu voce tare:

„Așa vorbește Domnul: Fratele Jones să se mute din casa lui, pentru că mâine după amiază la ora 2.00, va trece un ciclon peste pământul lui. Să-și ia lucrurile și să plece de acolo!”

După ce fratele Jones primește mesajul dat, păstorul continuă: „Așa vorbește Domnul: va veni o femeie care se numește așa și așa. Ea trebuie să facă cutare și cutare lucru ca să fie vindecată.”

După ce mesajele sunt citite bisericii, el începe să predice. Nimic nu-l mai poate întrerupe, deoarece toate celelalte mesaje au

fost deja date.

Când se încheie predica, urmează rândul de rugăciune.

Atunci vine o femeie. Cineva a vorbit în limbi și i-a anunțat venirea. Vedeți? Astfel, fiecare dintre noi știe ce se va întâmpla. Ce urmează? Credința începe să zidească cu limbile acelea de foc care stau acum peste voi. Păi, aceasta este o lucrare terminată, nu-i așa? Desigur.

Eu voi spune: „Doamna Cutare din New York, care șade aici...” și voi repeta tot ce s-a spus prin Duhul.

Mișcată, ea va întreba:

„Oh, acesta este adevărul! Cum de l-ați știut?”

„Este un mesaj de la Domnul către biserică, în care s-a spus că atunci când erai de 17 ani ai fost în locul cutare și ai luat de acolo banii din biserică. I-ai furat și ți-ai cumpărat cu ei haine noi.”

„Oh, acesta este adevărul, așa am făcut!”

„Exact aceasta ne-a spus Domnul în seara aceasta, printr-un frate. Cutare a adus tălmăcirea, iar Cutare și Cutare au judecat cele auzite și au spus că mesajul este de la Domnul, iar noi toți suntem martori că acesta este adevărul.”

„Da.”

„Atunci, Așa vorbește Domnul: Du-te, îndreaptă-ți greșeala și vei fi vindecată de cancerul pe care-l ai!”

Apoi, fratele Jones merge acasă, își încarcă mobila și celelalte bunuri în căruță și pleacă, iar a doua zi la ora 2.00 totul este luat de ciclonul care fusese vestit de Domnul.

Văzând aceasta, biserica îl slăvește pe Domnul și spune: „Îți mulțumim, Doamne, pentru bunătatea Ta.”

Aceasta este ceva ce zidește cu adevărat biserica.

Dacă însă, ceea ce s-a spus nu se împlinește, înseamnă că aveți un duh rău printre voi. Desigur, nu doriți așa ceva; cum să doriți răul când cerul este plin de adevăratul Duh Sfânt? Să nu luați un înlocuitor vechi de la diavolul, ci luați ceva real, fiindcă Dumnezeu are pentru voi tot ce doriți.

Dacă se întâmplă să fie un duh rău în lucrare, cei cu daruri să nu mai țină adunări până când Dumnezeu aduce dovada că sunteți corecți, deoarece voi sunteți un ajutor pentru biserică în lucrarea Evangheliei. Înțelegeți acum cum stau lucrurile?

În ce privește limbile necunoscute, cei care vorbesc în ele nu le înțeleg, dar fiecare sunet are un înțeles. De exemplu: „Gluck, gluck, gluck”, în ceva limbă are un înțeles.

Eu am fost în Africa, și deși până atunci nu am

crezut că ar fi posibil, am văzut că fiecare zgomot avea o însemnătate, un înțeles, iar Biblia spune că nu există nici un sunet fără înțeles.

Astfel, fiecare sunet are o însemnătate.

Eu am spus, de exemplu: „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu...”

Imediat unul dintre traducătorii africani scoate un sunet, apoi vine altul și scoate alte sunete și așa mai departe, iar ele înseamnă de fapt ceea ce am spus eu: „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.” Vedeți? Pentru mine acele sunete nu aveau nici o însemnătate, dar pentru ei erau de fapt o limbă, la fel ca limba pe care o vorbim noi. Când traducătorii zulu, koza și ceilalți și-au încheiat traducerile, fiecare dintre cei prezenți au înțeles ce am spus eu.

Tot așa este și cu vorbirea în limbi. Voi îi auziți pe acești oameni mormăind ceva neînțeles și vă gândiți că de fapt nu e nimic, dar nu este așa, de aceea, ar trebui să fim respectuoși și s-o punem la locul ei.

S-ar putea ca deși cei cu daruri se adună într-o cameră, să nu fie nici un mesaj, iar după ce se face chemarea la altar, este posibil ca atunci când au ocazia, să se ridice cineva și să aducă o vorbire în limbi. Dacă nu este cine să tălmăcească acea vorbire, Biblia spune că este mai bine ca acel om să tacă, pentru că vorbirea lui nu aduce nici o zidire sufletească bisericii. Nu contează cât de mult dorește el să vorbească bisericii: Biblia spune să tacă în adunare.

Poate cineva spune: „Păi, nu pot să tac!” Ba da, poți, pentru că așa spune Biblia. Deci rămâi în tăcere dacă nu poți aduce

tălmăcirea acelei limbi.

Dacă însă Duhul Sfânt îi dă și tălmăcirea, poate să-și aducă mesajul. Astfel, când vine tălmăcirea, se spune, de exemplu:

„În adunare este o femeie numită Sally Jones. Aceasta este ultima seară a chemării ei. Să se pună repede în ordine cu Dumnezeu, pentru că mai are doar puțin timp de stat aici.”

Desigur, Sally Jones va alerga repede la altar, pentru că este ultima ei șansă, este ultima ei chemare. Vedeți? Aceasta dovedește că mesajul dat este adevărat.

Dacă se procedează în felul acesta, nu este nici o posibilitate ca duhurile rele să se strecoare în biserică, pentru că Biblia a spus clar:

„Dacă sunt unii care vorbesc înaltă limbă, să vorbească numai câte doi sau trei, fiecare la rând: și unul să tălmăcească.

Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece.” (1 Corinteni 14.27,29).

Aceasta este biserica.

Dar unde suntem noi astăzi? Oamenii sar în sus, se agită, râd și-și văd de-ale lor în timp ce cineva vorbește în limbi; altul se uită în jur și vorbește despre altceva; păstorul face și el ceva, cineva se împinge, etc. Ei bine, aceasta nu poate fi numită ordine.

Poate că predicatorul predică, iar cineva se ridică și-l oprește aducând o vorbire în limbi. Așa ceva nu este corect! O, nu! Eu nu spun că nu vorbește Duhul Sfânt prin acel om, dar voi ar trebui să știți cum și când să vă folosiți darul. În ordine.

Mai putem citi încă o întrebare? Aș vrea să mă mai îngăduiți câteva minute ca s-o luăm și pe aceasta, pentru că mâine este duminică.

23. Frate Branham, este corect ca predicatorii să adune de mai multe ori bani în timpul serviciilor lor, sub pretextul că Dumnezeu le-a spus că adunarea trebuie să dea o anumită sumă? Vreau să știu dacă acest lucru este corect sau greșit. Pe mine m-a tulburat foarte mult acest lucru.

Prietene, îți voi spune părerea mea cu privire la această problemă: eu cred că este ceva îngrozitor.

Mă gândesc la timpul când Dumnezeu m-a trimis pe câmpul misiunii. Nu aveam bani deloc, așa că am spus: „Trimiteți farfuria pentru colectă.”

Managerul a venit la mine și mi-a zis: „Avem de dat cinci mii de dolari. Aveți atâția bani în Jeffersonville ca să puteți plăti?”

„Ei bine,” am spus eu, „dacă nu m-ar fi trimis

Dumnezeu aici, nu aş fi venit. (Vedeţi?). Trimiteţi farfuria pentru colectă.”

Dar înainte de încheierea adunării, cineva a venit şi a zis:

„Domnul mi-a pus pe inimă să donez cinci mii de dolari pentru această adunare.” Vedeţi? Problema este ca voi să fiţi călăuziţi de Domnul în ceea ce faceţi.

Părerea mea este că e greşit ca cineva să cerşească bani. Dacă este cineva care face aceasta, n-aş vrea să-l jignesc, dar vorbesc în dreptul meu: nu cred că este corect să faci aşa ceva.

Eu ştiu predicatori care s-au dus şi i-au ameninţat pe oameni să le dea bani. Da, Gertie, tu ai fost cu mine împreună cu încă câţiva fraţi, când am avut acea mare convenţie dintr-o denominaţiune renumită. Predicatorii au stat toată după-amiaza pe platformă şi i-au ameninţat pe oameni că Dumnezeu le va distruge recoltele şi-i va lovi cu nenorociri dacă nu vor pune bani la adunarea aceea. Vă spun adevărul, fiind conştient că Biblia stă înaintea mea. Când am văzut aceasta, am zis: „Este o hulă la adresa lui Dumnezeu şi a urmaşilor Săi!” Dacă Dumnezeu te trimite în lucrarea Sa, Se va îngriji de toate, dar dacă nu eşti trimis de El, lasă denominaţiunea să-ţi poarte de grijă.

24. Ce părere ai de o piesă de Crăciun într-o biserică a Duhului Sfânt?

Ei bine, dacă se referă la Hristos ar putea fi în

ordine, dar dacă este despre moș Crăciun, eu nu cred în el. Părerea mea este că toate aceste lucruri pe care le au ei referitor la Crăciun sunt ridicole, pentru că toți L-au scos pe Hristos afară și L-au înlocuit cu moș Crăciun, deși acest moș este doar o născocire.

Nu vreau să vă rănesc simțurile, dar am să vă spun ceva în legătură cu ceea ce le spuneți copiilor voștri. Cu vreo 25-30 de ani în urmă, a venit la mine un predicator renumit de aici din oraș. Charlie Bohanon stătea la biroul lui și mi-a zis:

„Nu le voi mai spune niciodată copiilor sau nepoților mei despre minciuna aceasta. (Se referea la moș Crăciun).” Și a continuat: „Băiețelul meu, care are 12 ani, a venit la mine și mi-a vorbit despre moș Crăciun.”

Când l-a auzit, el i-a zis: „Aș vrea să-ți spun ceva, dragă,” și a început să-i povestească cum stau de fapt lucrurile cu moșul acela.

Puțin mai târziu, copilul l-a întrebat pe tatăl său: „Tati, atunci și Isus este tot o poveste inventată de oameni?” Vedeți?

Spuneți adevărul copiilor voștri! Moș Crăciun este o poveste catolică despre un tip numit Kriss Kringle sau „sfântul Nicolas”, un bătrân catolic german, care s-a dus și a făcut bine copiilor săraci. Ei au luat acea întâmplare și au făcut din ea o tradiție, dar Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. El este real și trăiește!

S-ar putea să nu fiți de acord cu mine, dar vreau să știți că tot ce v-am spus este din dragoste și fără intenția de a vă supăra. Nu vreau să fiu mincinos, pentru că dacă îi spun fiului meu o minciună, sunt un

mincinos, este adevărat? Acesta este motivul pentru care vreau să-i spun numai adevărul.

Dacă îi vorbesc despre moș Crăciun, îi spun:

„Desigur, moș Crăciun există, iar dacă vrei să-l vezi, privește-l pe tăticul tău în seara de Crăciun.” Desigur.

Ieri am fost jos în Quaker Maid, ca să cumpărăm niște alimente, împreună cu soția mea. Acolo am văzut o fetiță de vreo doi ani, care stătea în spatele căruciorului și cânta: „Dingle Bells...” („Clopoței veseli”). Când am auzit-o, m-am dus la ea și i-am zis:

„Îl aștepti pe moș Crăciun?”

„Acela este tăticul meu,” a răspuns ea.

„Binecuvântată să fie inima ta, dragă, fiindcă ești o fetiță înțeleaptă.”

Mai am aici o întrebare foarte înțepătoare, apoi voi încheia. O, este un text din Scriptură, de care m-am lovit cu ani în urmă și pe care l-am putut înțelege numai prin harul lui Dumnezeu. Scumpa mea soție, care stă acolo în spate, m-a întrebat în după-amiaza aceasta, știind că am primit această întrebare:

„Bill, cum vei răspunde la ea?”

„Și eu m-am întrebat adesea pe mine însumi

aceasta," i-am răspuns.

„În ce mă privește, eu n-am putut s-o înțeleg niciodată," a continuat ea.

„Atunci, vino deseară, iubito, căci voi încerca să răspund cât pot de bine, cu ajutorul Domnului.

25. Frate Branham, te rog să explici Evrei 6.4-6.

Vedeți, voi trebuie să priviți aceasta prin credința, harul și credincioșia sfinților.

Deci Evrei 6.4-6: *„Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt,*

Și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor-

Și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.”

Aici este într-adevăr ceva înțepător, de aceea trebuie să vegheați. Aș vrea să vă amintiți că în această biserică învățăm că

nu toți cei ce strigă, vorbesc în limbi, dau mâna cu predicatorul, etc., au Viața veșnică. Dar credem că voi aveți Viața veșnică dacă v-a dat-o Dumnezeu. Atunci o aveți pentru totdeauna. Înțelegeți? Dacă nu este așa, înseamnă că Isus a fost un învățător fals, pentru că El a spus în Ioan 5.24:

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce m-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.”

Acum, certați-vă cu El, fiindcă a mai spus:

*„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine,” și:
„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-L atrage Tatăl care M-a trimis... și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.37+44). Acestea sunt cuvintele Lui, nu ale mele.

Fiți atenți! În biserica din Corint, unul avea o cântare, altul o vorbire în limbi, etc., pe când în celelalte biserici nu erau asemenea probleme din pricina nerespectării rânduielii. Scrie undeva că biserica din Efes nu ar fi avut vorbirea în limbi? Nu. Ei aveau vorbirea în limbi și toate celelalte daruri ale Duhului, la fel ca și corintenii, dar acolo totul se desfășura în rânduială. Necazul corintenilor era că ei nu au putut să aibă ordine și disciplină în biserică. Vedeți? Dar Pavel s-a dus acolo și a pus biserica în ordine.

Eu cred că ceea ce a spus Oral Roberts este adevărat, și anume, că Dumnezeu este bun. Așa este.

Și voi întrebați: „Ei bine, dar cum este cu pentecostalii în privința vorbirii în limbi, frate Branham?” Eu cred că ei au Duhul Sfânt. Sigur că Îl au, și aceasta pentru că Dumnezeu este bun.

Priviți! Când a înviat Isus, toți ucenicii au crezut și au spus: „Oh, noi știm că El este viu!” dar Toma a zis: „O, nu! Eu nu pot să cred aceasta! Nu voi crede până când nu voi avea o dovadă palpabilă. Trebuie să-mi pun mâna în coasta Lui și în urmele lăsate de cuie în mâinile Lui. Abia atunci voi crede.”

Și pentru că El este un Dumnezeu bun, i-a zis lui Toma: „Vino, Tomo! Iată dovada aici. Pune mâna și crede!”

„O”, a strigat Toma, „acum cred.”

Și Isus i-a zis: *„Tomo, tu crezi pentru că M-ai văzut și ți-ai pus mâinile în rănilor Mele, dar mai fericite este de cei ce n-au văzut și au crezut.”* (Ioan 20.29).

Da, El este un Dumnezeu bun, care vă dă ce vă dorește inima, cu condiția să-L credeți. Credința este lovitura de moarte pentru Satana. Dacă un om îl crede pe Dumnezeu pe Cuvânt, aceasta îl ucide de fiecare dată pe Satan. Aceasta este cea mai mare lovitură pe care o poate primi: când un om îl crede pe Dumnezeu pe Cuvânt. Și voi știți că Isus a spus că *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4).

Acum să ne întoarcem la Evrei 6 și să citim începând de la versetul 1:

„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite... (Primul lucru pe care vreau să-l lămurim aici este, cui sunt adresate aceste cuvinte scrise de Pavel? Evreilor, este adevărat? El le vorbește iudeilor care L-au respins pe Isus, pentru a le arăta că Legea a fost doar o umbră spre Hristos, că toate lucrurile

din Vechiul Testament sunt de fapt un tip spre Noul Testament). Deci:

*„...să lăsăm învățăturile începătoare ale lui
Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite...”*

Pavel se referă aici la învățăturile începătoare și-i îndeamnă să meargă spre cele desăvârșite. Voi sunteți desăvârșiți atunci când sunteți pecetluiți cu Duhul Sfânt. Până când? *„Până în ziua răscumpărării voastre.”* Ce spune Ioan despre astfel de oameni?

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui pentru că este născut din Dumnezeu.” (1 Ioan 3.9).

Un om nu este umplut cu Duhul Sfânt pentru că așa crede el, ci pentru că este născut din Duhul lui Dumnezeu și nu păcătuiește, pentru că sămânța lui Dumnezeu este în el. De aceea nu poate păcătui. Vedeți? Spune Biblia aceasta? Sigur că da. Prin urmare, nu este important ce faceți voi pentru aceasta, nici ce gândește lumea despre voi, ci tot ce contează este ce gândește Dumnezeu despre voi. Înțelegeți?

Cum aș putea fi amendat de un polițist pentru că merg prin oraș cu 40 de mile/oră, când am semnătura primarului, care-mi permite acest lucru deși limita de viteză este de 55 de mile/oră? Nu este posibil.

Cum pot păcătui, când Jertfa de sânge a lui Isus stă tot timpul înaintea lui Dumnezeu pentru mine, când sângele Lui stă ca un paravan, ca un scut, între mine și Dumnezeu? El nici nu mă vede, pentru că viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și sunt pecetluit cu Duhul Sfânt. Cum este posibil ca fiind acolo, să păcătuim cu voia împotriva lui Dumnezeu?

În Evrei 10.26 scrie: „Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate.” Vedeți? Dar dacă suntem în Hristos, este imposibil să păcătuim cu voia.

Să revenim acum la Evrei 6 și să citim mai departe:

„...fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu,

învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică...,” ci „să mergem spre cele desăvârșite”, să vorbim despre ceea ce se întâmplă când veniți la Hristos, pentru că de multă vreme stați în jurul adunării...

Ați văzut și voi astfel de oameni. Ei vor sta pe margine – nu vor nici să intre, nici să iasă. Apreciază Duhul Sfânt și îi vezi cum se ridică, strigă, sar în sus și-n jos, se bucură, dar nu vor să-L primească în ei înșiși. Nu, nu! Vedeți? Ei sunt credincioși de margine. Vin atât de aproape încât pot să guste din binecuvântările Lui, dar cu toate acestea, nu îl primesc.

Ei stau tot timpul pe margine, până când la un moment dat se duc de tot. Aș putea să vă dau o mulțime de nume ale celor care au fost în tabernacol și apoi au plecat. Ei au căzut de tot și nu mai pot să se întoarcă, nu mai este pocăință pentru ei, fiindcă L-au întristat pe Duhul Sfânt.

Nu avem timp să citim, dar tabloul acestor oameni poate fi văzut în Deuteronom 1.19-26. Este tabloul Israelului ajuns la Cades-Barnea:

„Am plecat din Horeb, și am străbătut toată pustia aceea mare și grozavă pe care ați văzut-o; am luat drumul care duce în muntele Amoriților, cum ne poruncise Domnul, Dumnezeul nostru, și am ajuns la Cades-Barnea.

Și eu v-am zis: „Ați ajuns la muntele Amoriților pe care ni-l dă Domnul, Dumnezeul nostru.

Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune țara înaintea; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi; nu te teme, și nu te înspăimânta.”

Voi v-ați apropiat cu toții de mine, și ați zis: „Să trimitem niște oameni înaintea noastră, ca să iscodească țara, și să ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea și asupra cetăților în care vom ajunge.”

Părerea aceasta mi s-a părut bună; și am luat doisprezece oameni dintre voi, câte un om de fiecare seminție.

Ei au plecat, au trecut muntele, și au ajuns până la valea Eșcol, și au iscodit țara.

Au luat în mâini din roadele țării și ni le-au adus; ne-au făcut o dare de seamă, și au zis: „Bună țară ne dă Domnul, Dumnezeul nostru.”

Dar voi n-ați vrut să vă suiți în ea, și v-ați răzvrătit împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului vostru.”

Aceasta este situația și cu penticostalii: ei au ajuns la Cades-Barnea, și nu doar ei ci și noi, frate Neville. Noi suntem la Cades-Barnea, la scaunul de judecată al acestei lumi.

Moise a trimis doisprezece iscoade, câte una pentru fiecare seminție a copiilor lui Israel, pentru a vedea care este adevărul cu privire la Canaan. Este adevărat?

Când s-au întors, zece din cei doisprezece, au spus: „Oh, cu adevărat țara este bună, dar nu o vom putea lua niciodată pentru că suntem ca niște lăcuste pe lângă locuitorii țării. Ei sunt oameni bine înarmați, iar cetățile lot au ziduri groase. Mai bine am fi murit în Egipt, decât să venim ca să murim în țara aceasta!”

Când i-au auzit ce spun, micuții Iosua și Caleb au sărit în sus și au strigat: „Nu este adevărat! Noi suntem mai mult decât în stare s-o cucerim!”

Da, domnilor. Acolo s-a petrecut ceea ce avem în întrebarea noastră. Dar Iosua și Caleb au rămas credincioși, pentru că au știut ce le făgăduise Dumnezeu. Astfel, ei au putut spune: „Nu ne pasă cât de puternici sunt locuitorii țării, nici cât de multe sunt obstacolele din calea noastră. Dumnezeu a spus ceva și așa va fi, ceea ce înseamnă că țara este a noastră, ne aparține.”

Și voi știți că au fost singurii din cei două milioane de oameni ieșiți din Egipt, care au intrat în țara făgăduită, deoarece au stat cu credincioșie pe ceea ce le spusese Dumnezeu.

Tabernacolul stă

chiar acum la Cades-Barnea. Priviți cât de aproape erau oamenii aceia de țara făgăduită: au gustat chiar din strugurii ei, pentru că Iosua și Caleb au adus câte un ciorchine mare și ei au putut să guste. „O, sunt buni,” spuneau ei, „dar nu vom reuși să ajungem la ei!”

Vedeți? „...au

gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor...” Înțelegeți acum?

Niciunul dintre

oamenii aceia nu a putut să treacă dincolo, pentru că Dumnezeu nu le-a dat voie, așa că au pierit în pustie. Ei au fost aproape de hotarele țării, i-au gustat roadele, dar nu au putut trece dincolo din pricina necredinței. Acesta este adevărul.

Acum aș vrea să fii

atentă, scumpă persoană care ai pus întrebarea, la ceea ce spune Pavel mai departe, în versetul 7:

„Când un

pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.

Dar dacă aduce spini și măcăcini, este lepădat și

aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.”

Acum înțelegeți?

Aici este răspunsul la întrebarea care a fost pusă, întrebare care m-a frământat și pe mine timp de mulți ani. Apoi, într-o zi m-am dus la Mishawaka, Indiana, unde avea loc o adunare și unde am întâlnit pentru prima dată oameni

care vorbeau în limbi. Voi ați citit desigur, „Povestea vieții mele,” unde am scris despre acel bărbat de culoare care s-a dus pe platformă și toate celelalte lucruri.

Acolo însă, am întâlnit doi oameni: unul vorbea în limbi, iar celălalt tălmăcea, după care vorbea în limbi al doilea și tălmăcea primul. Totul era perfect, așa că în timp ce-i priveam, mi-am zis: „O, Dumnezeule! N-am mai văzut niciodată așa ceva! Cred că am ajuns printre îngeri. Oare unde am fost până acum? Aceasta este ceea ce-mi lipsește. Deci penticostalii au dreptate. Am ajuns printre îngeri!”

A doua zi, dacă nu mă înșel, m-am întâlnit cu unul dintre cei doi bărbați.

„Bună ziua, domnule,” i-am zis.

„Bună ziua. Ești... cum te cheamă?”

„Branham,” am răspuns eu.

„De unde ești?” De aici?”

„Nu, sunt din Jeffersonville.”

„Foarte bine. Și ești pentecostal?”

„Nu,” am răspuns eu. „Nu sunt. De fapt nu sunt de acord cu învățătura pentecostală referitoare la primirea Duhului Sfânt. Oricum, am venit aici ca să învăț.”

„Acesta este un lucru foarte frumos,” a spus el. Și astfel, tot discutând, am intrat în legătură cu duhul lui (așa cum s-a întâmplat odinioară cu femeia de la fântâna Samariei) și am putut vedea că era un credincios adevărat, ceea ce m-a umplut de bucurie.

După-amiaza, l-am întâlnit și pe celălalt bărbat și i-am zis:

„Bună ziua, domnule.”

„Ce mai faci? Cum te cheamă?”

I-am spus, iar el a continuat:

„Ești pentecostal?”

„Nu, domnule, nu sunt chiar pentecostal, dar am venit aici să învăț.”

„Ai primit Duhul
Sfânt?” m-a întrebat el.

„Nu știu ce să
spun. Dacă mă gândesc la ceea ce învățați voi, presupun că nu.”

„Ai vorbit vreodată
în limbi?”

„Nu, domnule.”

„Atunci nu-L ai,” a
spus el.

„Nu știu ce să
spun. Sunt predicator de aproape doi ani, dar nu știu prea multe despre
problema aceasta.”

Vedeți, încercam să
vorbesc cu el ca să pot intra în legătură cu duhul lui, iar când am reușit
aceasta, am văzut că am în fața mea un fățarnic. Soția lui era o femeie cu
părul negru, dar el trăia cu o femeie blondă, cu care avea și doi copii; și cu
toate acestea, vorbea în limbi și le tălmăcea. Acest lucru m-a tulburat foarte
tare, așa că am spus: „O, Doamne, oare unde am ajuns?” Dacă la început îi
crezusem îngerii, acum nu știam ce să mai cred despre ei.

„Doamne, undeva
este ceva greșit. Oare ce să fie aceasta? Totuși, Biblia trebuie să aibă undeva
un tablou cu privire la lucrul acesta.”

Seara m-am dus din

nou la adunare și Duhul Sfânt a coborât iar. Puteam să-L simt. Era cu adevărat Duhul Sfânt. Pe vremea aceea eram un predicator tânăr și nu puteam înțelege nicicum ce se întâmplă.

Văzând toate acele

lucruri, mă gândeam: „Vai, Doamne! Ce să fie aceasta? Pot să văd că mărețul Duh Sfânt a coborât cu adevărat în mijlocul acestor oameni, pot să-i văd pe bărbații aceia vorbind în limbi și tălmăcind, aducând un mesaj adevărat, și cu toate acestea, unul dintre ei este un creștin adevărat, în timp ce celălalt este un fățarnic. Sunt atât de încurcat, că nu știu ce să mai cred.”

Câțiva ani mai

târziu, după ce am zidit tabernacolul, într-o zi m-am dus la Green's Mill, la peștera mea, ca să mă rog, pentru că domnul Davis a spus tot felul de lucruri urâte despre mine și apoi le-a publicat în ziarul lui. Eu îl iubeam pe bărbatul acela și n-aș fi vrut să i se întâmple ceva rău, de aceea m-am dus acolo ca să mă rog pentru el. M-am dus deci acolo sus, am intrat în peșteră și am început să mă rog:

„Doamne, iartă-l,
pentru că el nu vrea să spună aceste lucruri.”

După ce m-am rugat,

am început să mă gândesc la Cuvânt și am ieșit afară. Aproape de gura peșterii era un buștean și m-am așezat pe el cu Biblia lângă mine. Priveam spre munți și mă gândeam la cuvintele spuse de Pavel referitor la unul dintre bărbații care îi făcuse mult rău:

„...căldărarul,
mi-a făcut mult rău, dar Domnul îi va răsplăti după faptele lui.” (2 Timotei 4.14).

Am luat Biblia, cu gândul să caut versetul acela și să-l citesc, când deodată a venit o adiere de vânt și mi-a deschis-o în felul acesta (Fratele Branham arată), la Evrei 6.

Am închis-o și am pus-o din nou jos, gândindu-mă: „Ce ciudat!” dar cum am pus-o jos, vântul a deschis-o din nou.

„Asta este chiar ciudat, fiindcă mi-a deschis-o din nou în același loc. Am să citesc unde s-a deschis, să văd ce scrie.”

Astfel, ochii mi-au căzut pe versetul care spune:

„...este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.” (Evrei 6.6).

După ce am citit aceste cuvinte, mi-am zis:

„Ei bine, nu văd nici o legătură cu ceea ce mă frământă,” apoi am citit tot restul capitolului, fără să înțeleg nimic. Am citit iar și iar, și în final am zis: „Ei bine, nu pot înțelege nimic!”

„Este imposibil ca cei ce au fost luminați odată și totuși au căzut...”

Apoi am citit mai

jos: „Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.

Dar dacă aduce spini și mărcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.” (v. 7-8).

„Oare ce înseamnă aceasta?” mi-am zis. Și în timp ce stăteam și mă gândeam, am avut o vedenie.

Am văzut un ogor

care era pregătit pentru semănat. Și un Om a mers cu un vas mare plin cu sămânță, din care lua și arunca peste acel câmp. A mers tot înainte până când nu l-am mai văzut, semănând tot timpul acea sămânță. Și de îndată ce nu l-am mai văzut, a apărut un alt om, îmbrăcat în haine negre, care venea furișându-se pe urma celuilalt și arunca sămânță rea, iar eu l-am urmărit și pe el cu privirea până nu s-a mai văzut.

După un timp, a

răsărit grâul, dar imediat după el a apărut și neghina, spini și mărcini, toate crescând împreună în același ogor.

Apoi a venit o secetă

mare, iar grăulețul și-a aplecat capul, dar și neghina, spinii și mărcinii au făcut la fel. Toate erau cu capul plecat; toate suspinau și sufereau din pricina lipsei apei și cereau ploaie.

Și am văzut că după

o vreme s-a ridicat un nor mare din care a început să cadă ploaia. Când a căzut peste grâu, acesta a ridicat capul și a început să strige: „Glorie! Aleluia!

Slavă Domnului!” Dar iată că și micuțele buruiene au sărit în sus și au strigat la fel: „Slavă! Laudă Domnului! Aleluia!” Da, neghina, spinii și toate celelalte buruieni, săltau de bucurie și strigau într-un glas: „Glorie! Aleluia! Slavă Domnului!”

Când am văzut
aceasta, am zis: „Ei bine, nu pot înțelege ce vrea să însemne aceasta!”

Viziunea m-a
părăsit, iar eu am luat Biblia și privirea mi-a căzut din nou pe pasajul care
spune:

„...dacă aduce
spini și măracini, este lepădat...” O, și atunci
am înțeles! Mi-am amintit și cuvintele Domnului Isus, care spunea odată: „...
(Dumnezeu) dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” (Matei 5.45).

Da, un om care stă
în adunare, poate vorbi în limbi, poate striga și acționa întocmai ca ceilalți,
fiind călăuzit de Duhul Sfânt, și totuși să nu fie în Împărăția lui Dumnezeu.

Acesta este
adevărul, pentru că tot Isus a spus în Matei 7.22-23:

„Mulți Îmi
vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am
scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”

Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am
cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.”

Ce spuneți de
aceasta?

Exact aceasta este
situația cu cei din Evrei 6. Ei au gustat „Ploaia” bună venită din cer, dar au
fost greșiți de la început. De la început, motivele și scopurile lor au fost
incorecte.

Voi știți ce a spus
Domnul în „Pilda neghinei”, când cineva a spus, referindu-se la sămânța rea:

„Vrei să
mergem s-o smulgem?”

„Nu... lăsați-le să crească împreună până la seceriș,
și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți neghina și
legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânar.” (Matei 13.28-30).

Dar cum veți ști
care este spin și care este grâu? Răspunsul îl dă tot Cuvântul: „După
roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7.20).

Vedeți, frate și
soră? Un pom bun nu poate face roadă rea. Sigur că nu. Nu contează dacă cineva
este căzut undeva pe lângă drum; dacă este o sămânță bună, se va ridica și te
va ajunge din urmă. Acesta este adevărul.

Uitați-vă însă la
acei credincioși de margine. Ei erau tăiați împrejur și au mers până la granița
țării făgăduite.

Mulți oameni merg

până la granițele făgăduinței lui Dumnezeu, dar când să pășească în acea făgăduință, când să primească Duhul Sfânt, Îl resping. Poate vor merge până departe, trecând și prin botezul biblic în Numele Domnului Isus Hristos, dar când vor ajunge la făgăduință, o vor respinge.

Nu există nici un

text biblic care să arate că cineva ar fi fost botezat vreodată în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. Acest botez a fost instituit de Biserica catolică, fiind dus mai departe de Luther, de Wesley și de toți ceilalți, până în timpul nostru, când Dumnezeu ne-a arătat că botezul biblic este în Numele Domnului Isus Hristos. Acesta este botezul primit de apostoli, dar voi nu veți putea merge în nici o denominațiune cu o astfel de învățătură. Acesta este adevărul.

Puteți vedea acum

aceste lucruri? Vedeți botezul Duhului Sfânt care aduce cu sine darurile și roadele Duhului: dragostea, bucuria, îndelunga răbdare... Poate veți spune: „Eu am îndelungă răbdare!” dar vreau să vă spun ceva. Nu demult, am fost sus în Ohio și cineva mi-a scris un bilețel și m-a întrebat dacă este adevărat că-i botez pe oameni în Numele Domnului Isus Hristos. Când cei prezenți au aflat că este adevărat, șaisprezece lucrători cu care colaboram mi-au întors spatele. Vedeți? Aceasta este îndelunga răbdare? ... bunătatea, smerenia, blândețea, etc.

Frate și soră, noi

suntem chiar acum la Cades-Barnea. Voi gustați chiar acum din roadele țării. Aseară, Duhul Sfânt a coborât printre noi ca un vâjâit de vânt și S-a așezat peste mulți dintre voi, iar astăzi, lucrătorii au vizitat unele case de aici și și-au pus mâinile și s-au rugat pentru cei care Îl caută pe Duhul Sfânt. Să nu luați un înlocuitor! Să nu luați doar un fel de gălăgie sau vreo senzație, ci așteptați până sunteți modelați de Dumnezeu și făcuți o faptură nouă. Acum, voi numai gustați din El, dar lăsați Porumbelul să vă conducă acolo unde este masa plină, pentru că Mielul și Porumbelul stau mereu împreună. Să rămâneți totdeauna pe cuvântul lui Dumnezeu, pentru că El va fi Același chiar și atunci

când cerul și pământul vor înceta să mai fie. Acesta este adevărul.

Să nu credeți cumva

că sunt ridicol, iar dacă cumva am fost, nu am dorit aceasta. Am încercat să răspund la întrebările voastre cât am putut de bine și cu toată sinceritatea.

Deci, în Evrei 6,

Pavel se adresează celor care spun: „Ei bine, noi mergem cu tine!” dar după un timp se opresc și nu mai vor să meargă până la capăt. Ei au gustat din binecuvântările Țării, dar nu au intrat niciodată în posesia lor.

Dumnezeul nostru

este viu, iar eu spun aceasta nu pentru că vreau să ies în evidență, ci ca să vedeți puterea Lui.

Astfel, nu demult

am venit aici și v-am anunțat că un bun prieten de-al meu și tovarăș de vânătoare, este grav bolnav în spital. Mă refer la fratele Everett Rodgers, căruia eu îi spun Busty. Medicii l-au operat, dar când l-au deschis era atât de plin de cancer încât l-au închis la loc fără să-i facă nimic.

Apoi au spus: „Nu

mai putem face nimic pentru el. În câteva săptămâni va muri.”

Poate vă mai

amintiți că pe vremea când țineam adunări printre copaci, în apropierea unei biserici metodiste, Gertie s-a furișat tiptil prin vie ca să audă ce voi spune. Se temea să vină în față, pentru că li se spusese că vor fi excomunicați. Apoi am văzut o viziune în care mi s-a arătat o mulțime de carne îngrămădită într-o conservă, după care mi s-a arătat că am prins o mulțime de pești, pe care i-am înșirat pe niște sfori.

În seara aceea,
i-am lăsat pe oamenii care stăteau pe sub arbuști și m-am dus sus, pe vârful dealului, la fratele Wright, așa că a doua zi m-au căutat peste tot pentru că nu m-au găsit.

În timp ce stăteam
acolo și predicam, iată că a venit acea Lumină, acel Stâlp de Foc și S-a așezat chiar înaintea mea, zicând: „Pleacă de aici! Du-te în pădure, fiindcă îți voi vorbi acolo!” Mi-am ascuns mașina printre niște arbuști și m-am dus în pădure, unde m-am rugat toată noaptea și ziua următoare. Unii dintre frați au găsit mașina ascunsă, dar nu au dat de mine. Aceasta s-a întâmplat în ziua când fratele Graham Snelling a primit Duhul Sfânt și chemarea în slujbă.

Domnul a venit
acolo și mi-a vorbit cu privire la vedenia cu acești pești înșirați, zicând:
„Aceasta este biserica ta din Milltown.”

Apoi am văzut că
patru sau cinci dintre ei au căzut jos, iar eu L-am întrebat privind spre unul mare care stătea acolo: „Cine este acela.”

„Guy Spencer și
soția lui,” mi-a răspuns El. „Celălalt, este un alt Spencer și soția lui.”

Tot atunci, El mi
i-a arătat și pe cei care erau diferiți și urmau să cadă jos de pe acea sfoară.

Pe vremea aceea nu eram
căsătorit cu Meda, dar era și ea acolo, acasă la sora Spencer, o femeie minunată, cu care am stat toată noaptea. Și Guy Spencer este un om minunat, un

om foarte plăcut.

În ziua următoare,

Domnul mi-a arătat tot ce se va întâmpla. El mi-a zis: „Întâi vor pleca aceștia, iar după aceea vor pleca aceștia.” El avea acolo și o grămadă de carne conservată și mi-a zis: „Păstrează aceasta pentru folosința oamenilor din Milltown.”

În seara următoare

a venit fratele Creech. Aseară l-am văzut printre noi. Ești aici, frate Creech? Sora Creech plângea pentru că tatăl ei era grav bolnav și mi-a spus: „Frate Bill, să nu-i spui. Este pe moarte. Medicii l-au deschis, dar au spus că este mâncat de cancer.”

Voi știți ce s-a

întâmplat apoi cu fratele Will Hall. Cum am pornit să merg la vânătoare de veverițe, încă înainte de răsăritul soarelui, și mi-au apărut în vedenie acele mere care stăteau parcă în aer. Vă amintiți întâmplarea? Și el a fost vindecat exact cum a arătat Domnul, așa că trăiește și astăzi. Aceasta s-a întâmplat cu ani în urmă, iar el și fratele Busty erau prieteni buni.

Când am auzit că

Busty este bolnav, am mers la spitalul acela nou din New Albany, nu mai știu cum se numește. Când am intrat în salon, i-am zis: „Frate Busty...” iar el a răspuns: „Frate Bill...” după care mi-a prins mâna. Busty este un veteran al primului război mondial, iar sub cămașa aceea veche și albastră bate o inimă bună și nobilă. Nu spun aceasta ca să fiu auzit de el, ci pentru că așa gândesc. Eu am fost adesea în casa lui, am mâncat și am dormit la ei și-i cunosc toată familia, pentru că suntem frați de Sânge. Da, un om cu adevărat minunat.

El s-a întors la

Domnul și s-a botezat în Numele Domnului Isus Hristos în ziua când predicatorul acela metodist a spus: „Oricine se va boteza în Numele lui Isus Hristos va fi dat afară din biserica mea!” Atunci au ieșit afară George Wright și ceilalți și m-au urmat la Tottern's Ford, unde i-am botezat în Numele Domnului Isus Hristos. Așa este corect și dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine poate fi împotriva? Nici nu mai știu ce a făcut predicatorul acela și unde a mers, fiindcă toată adunarea lui s-a întors la Domnul.

Deci, m-am dus la

spital și acolo l-am găsit pe fratele Busty atât de plin de cancer, încât medicii nu au mai putut să-l ajute cu nimic, ci l-au cusut la loc. Când m-a văzut, fratele mi-a zis:

„Frate Bill, știu
că aceasta se întâmplă cu un scop.”

„Așa este, Busty,”
am răspuns eu, apoi am simțit cum Duhul Sfânt vine ca un vâjâit de vânt.

De fapt, când am
intrat în salon, am văzut că într-un colț era un curcubeu. Voi știți că curcubeul reprezintă legământul lui Dumnezeu. El a făcut cu mine un legământ, acolo sus pe munte, în ziua când mi s-a arătat, așa că mi-am pus mâinile peste fratele Busty și m-am rugat pentru el.

Doctorii spuneau: „Nu
mai este nimic de făcut. Va muri oricum. O mai duce câteva zile și apoi totul se va sfârși.”

Dar, deși aceasta

s-a întâmplat cu multe săptămâni în urmă, iată că fratele Busty Rodgers stă și în seara aceasta, acolo în spate, pe deplin sănătos și atât de plin de viață cum nu l-am văzut niciodată până acum. Ridică-te, frate Busty, ca să te vedem cu toții. Iată-l acolo! Să-L laudăm cu toții pe Domnul pentru lucrările Sale minunate.

„Ei erau adunați în camera de sus,

Rugându-se cu toții în Numele Lui.

Botezați cu Duhul Sfânt,

Și cu puterea de slujire peste ei.

Ce a făcut El în ziua aceea,

Va face și pentru voi la fel.

Sunt bucuros să spun: „Sunt unul dintre ei

Sunt unul dintre ei.”

Sunt așa de bucuros
că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei!” (Aleluia!).

unul dintre ei,
sunt unul dintre ei.

Sunt așa de bucuros
că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei!”

Deși acești oameni
nu puteau arăta nimic,

Și nu se făleau cu
slava lumească,

Ei cu toții și-au
primit rusaliile lor,

Și s-au botezat în
Numele lui Isus.

Iar acum, spun mai

departe și clar

Că puterea Lui este
încă aceeași.

Cor: Sunt așa de
bucuros că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei.

Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Sunt așa de bucurous
că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Acum, vino, fratele
meu,

Caută această
binecuvântare

Care-ți va curăța
inima de păcat,

Care va face
clopotele bucuriei să sune,

Și-ți va ține
suflul înflăcărat.

Oh, El arde acum în
inima mea,

O, slavă Numelui
Său.

Cor: Sunt așa de
bucuros că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei.

Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Sunt așa de bucurios
că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Ei erau adunați în

acea cameră de sus,

Toți rugându-se în
Numele Lui.

Ei au fost botezați
cu Duhul Sfânt.

Atunci puterea
pentru slujire a venit.

Ce a făcut El în
ziua aceea,

Va face și pentru
voi la fel.

Cor: Sunt așa de
bucuros că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei.

Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Sunt așa de bucur
că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

În timp ce cântăm
încă o dată corul, aş vrea ca fiecare dintre voi să se întoarcă, să dea mâna cu
cei de lângă el și să spună: „Ești și tu unul dintre ei?” În ordine.

Oh, unul dintre ei
(Știu că și tu ești, frate...”).

Fratele Branham dă
mâna cu cei de lângă el.

Oh, unul dintre ei,
unul dintre ei,

Sunt așa de bucuros
că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Nu sunteți bucuroși
pentru că sunteți unul dintre ei? Ridicați mâna. În ordine.

Atunci, vino,
fratele meu.

Caută această
binecuvântare

Care-ți va curăța
inima de păcat,

Care va face
clopotele bucuriei să sune,

Și-ți va ține
sufletul înflăcărat.

Oh, El arde acum în
inima mea,

O, slavă Numelui
Său.

Cor: Sunt așa de
bucuros că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei.

Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Sunt așa de bucurios

că pot să spun:

„Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Amintiți-vă ce i-a
spus omul acela lui Petru: „Și tu ești unul din oamenii aceia!” (Luca 22.58).

Eu sunt atât de
bucuros pentru aceasta, voi nu? Și voi știți că în ziua cincizecimii, același
Petru a spus: „...aceasta este ceea ce a fost spus...” Și eu v-am spus întotdeauna:
„Dacă aceasta nu este
Acea, atunci am s-o aștept cu bucurie până va veni.” Acesta este adevărul, și
mă bucur.

Căci sunt unul
dintre ei, căci sunt unul dintre ei

Sunt așa de bucuros
că pot spune:

„Sunt unul dintre
ei, sunt unul dintre ei.”

Oh, unul dintre ei,
unul dintre ei.

O, nu este minunat
să putem sta în locurile cerești în Hristos, să avem părtășie prin Duhul, în

Cuvântul Său și să vorbim despre lucrările minunate care vor veni? Este atât de bine! Sunt atât de bucuros pentru aceasta, voi nu? Nu vă bucurați pentru că sunteți creștini? Nu vă bucurați pentru că păcatele voastre sunt sub sânge? O, El va veni într-una din aceste zile și ne va duce Acasă, iar atunci, bătrânețea va dispărea și bolile, suferințele și durerea nu vor mai fi, pentru că viața aceasta muritoare va fi înlocuită de ce veșnică.

O, Doamne! Mă gândesc la scumpii noștri frați bătrâni care au stat printre noi. Câți vă mai amintiți de Rabbi Lawson? Doamne, aproape toți vi-l amintiți. Parcă-l văd și acum, cum își scutură bastonul vechi chiar acolo, apoi începe să cânte acel cântec vechi.

Numai o clipă,
Teddy, căci încerc să mi-l amintesc:

Acolo mă așteaptă
un mâine fericit

Unde porțile de
perle se deschid larg,

Și când traversez
acest vâl de întristare,

Mă voi odihni de
cealaltă parte.

Într-o zi, dincolo
de puterea omului muritor

Într-o zi, Dumnezeu
numai știe unde și când

Roțile vieții
muritoare vor sta toate,

Și atunci voi merge
să locuiesc pe Muntele Sionului.

Aceste roți mici
care se învârtesc în noi: văz, auz, gust, pipăit și miros, aceste simțuri mici
și roata care se învâрте în viața aceasta muritoare, se vor opri într-o zi și
vor sta liniștite. Atunci noi toți vom merge să locuim pe Muntele Sionului. Oh,
eu doresc aceasta, voi nu? Noi știm cu toții că avem acea siguranță
binecuvântată. În ordine.

Câți știți cântarea
noastră veche de botez? O vom înlocui cu cântarea noastră de despărțire.

Ia Numele lui Isus
cu tine,

Copil al
întristării și al durerii,

El îți va da
bucurie și mângâiere,

Dar ia-L oriunde te

duci.

la Numele lui Isus

cu tine! Faceți aceasta în timp ce plecați. În ordine. Cu toții, acum.

Să nu uitați că

dimineață la ora 8.00 se vor împărți numere de rugăciune, iar adunarea va începe la 9.30. Eu voi predica la ora 10.00, iar serviciul de rugăciune va începe pe la ora 11.00.

Mâine seară vom

avea la Tabernacol un mesaj evanghelic, iar cei care vor dori, vor putea fi botezați în Numele Domnului Isus Hristos.

Acum să cântăm cu

toții. Frate Busty, nici nu știi cât de mult mă bucur pentru că te văd aici.

După ce a fost vindecat, el s-a dus din nou la doctor, iar când l-a văzut, acesta nu a putut crede că este vorba de același om. O, nu este nici un secret cu privire la ceea ce poate face Dumnezeu, este adevărat? În ordine.

la Numele lui Isus

cu tine,

Copil al

întristării și al durerii,

El îți va da

bucurie și mângâiere,

Dar ia-L oriunde te
duci.

Nume scump, o, ce
dulce!

Nădejdea pământului
și bucuria cerului;

Nume scump, o, ce
dulce!

Nădejdea pământului
și bucuria cerului.

Acum voi preda
serviciul păstorului.

- Amin -